

Aslı Tohumcu

Abis

ABIS

Aslı Tohumcu

ÖYKÜ

Kırmızı Kedi Yaynevi: 83

Öykü: 1

Abis

Aslı Tohumcu

©Aslı Tohumcu, 2011

©Kırmızı Kedi Yaynevi, 2011

Editör: Haluk Hepkon

Kapak Tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Kapak Resmi: Yüksel Doğru

Düzeltili: Salih Yavuz

Grafik: Aziz Zengin

Kırmızı Kedi Yaynevi

www.kirmizikedikitap.com

Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Aslı Tohumcu

Aralık 1974'te Leverkusen'de doğdu, Bursa'da büyüdü. Bir süre İngiliz Dili ve Edebiyatı okudu. Değişik yayınevlerinde editörlük, TRT2'de muhabirlik yaptı. Kürşad Oğuz'la birlikte *Vatan Kitap* ve *Akşam Kitap*'ı çıkardı.

Abis'te (2003) gündelik hayattaki şiddeti öyküledi.

yok bana sensiz hayat'ta (2006) kaybediş üzerine fantastik bir aşk masalı anlattı.

2007 yılını konuk yazar olarak Den Haag'da (Hollanda) geçirdi ve *AD/Haagsche Courant* adlı bir gazete için, Den Haag'da yaşayan Türklerin hayat hikâyelerini yazdı. Bu gazete yazıları ertesi yıl *Over Welk Turkije Heeft u Het?* (Hangi Türkiye'den Bahsediyorsun?) adıyla Hollandaca basıldı.

Şeytan Geçti'de (2010) Türkiye'de kadına yönelik psikolojik ve fiziksel şiddete dair öykülerini topladı.

Bir belediye otobüsünde geçen romanı *Taş Uykusu*'nda (2011) Türkiye'nin şiddet, yoksunluk ve acı dolu yüzünün bir resmini çizmeye çalıştı.

Kitapları Almanca, Bulgarca, Arnavutça, Romence ve Arapça gibi dillere çevrildi.

Diş hekimi Boğaç Akkoç'la evli ve Tomris adında bir kızı var.

www.aslitohumcu.com adresinde ikamet ediyor.

*Hayatta her Şeye
saf bir yumuŐaklıkla yaklaşan babamla
güzel anneme ve isim babası boĝaç akkoç 'a.*

kocan biliyo mu?

aslı : Merhaba İ. ağbi, nasılsın?

İ. : İyiyiz çok şükür, esas sen nasılsın?

aslı : İyiyim ben de. Başlayalım mı bir an önce, öğle tatili bitmeden.

İ. : Şimdi mi yapıcaz?

aslı : İstemiyorsan başka gün yapalım, hiç yapmayız ya da istemiyorsan.

İ. : Yok yok, olur mu, yapalım. Hazır öğle tatilini bulmuşken.

aslı : Tamam o zaman, başlıyorum.

İ. : Nasıl olacak, nerde durayım?

aslı : Sen rahatına bak İ. ağbi, ben teybi açıcam, ayarlarım kendimi.

İ. : Bu teyp mi şimdi, ne kadar küçük, cep teybi (gülüyor), yolda otobüste dinliyorsunuzdur.

aslı : Yok bu başka teyp..

İ. : Haa, anladım.

aslı : Şimdi konuşacağız ya senle, akılda tutamam, teybe kaydedicem, evde dinleyip kağıda yazıcam.

İ. : Gazeteye mi çıkacak bu, fotoğraf da çekecek misin?

aslı : Kitap olacak bu İ. ağbi, fotoğraf yok.

İ. : Haa, tamam.

aslı : Başlayalım mı?

İ. : Başlayalım başlayalım, buyur.

aslı : Ne iş yapıyorsun İ. ağbi?

İ. : (Gülüyor, omzuma vuruyor) İlahi deli kız, bilmiyon mu çaycıyım ya işte.

aslı : Ben biliyorum ama soruyorum ki; okuyan da bilsin, değil mi?

İ. : Doğru, onlar ne bilsin ben ne iş yaparım! Efendim şimdi ben çaycıyım. Aa, hay allah, beni de şaşırttın kendin gibi. Dur hele, birer bardak çay koyayım, yeni demlik demlemiştin.

aslı : E hadi koy bari içelim (gülüyorum). (Çaylar kondu, birer yudum alındı, sigaralar yakıldı.)

aslı : Ne iş yapıyorsun İ. ağbi?

İ. : Ben işte bu şirkette çaycıyım. Sabah yedide gelir açarım burayı. Çay suyunu koyarım. Gececiklerden kalma bardak varsa yıkarım, çöp varsa atarım. Fatura ödemeye falan çıkarım bazen;

elektrik, telefon. Patrona simit peynir alırım. Akşam beş buçukta çöpleri toplar, demliği boşaltır, ocağı kapatır altı, bilemedin altı buçukta çıkarım.

aslı : Evlisin abi değil mi?

İ. : Evliyim ya, yalnızlık allaha mahsus. 35 sene oldu. Oğlum var ya Ahmet, 33 yaşındadır.

aslı : Hanımla oğlan ne yapar?

İ. : Hanım evlere gündeliğe gider. Ayda bir de cumartesileri gelir burayı temizleriz. Oğlan da okudu etti işte, bilgisayar okudu iki sene, askerlik falan derken, şimdi Merter'de çalışıyo o da.

aslı : Oğlan da sizinle mi kalıyor?

İ. : He ya. Evlendirebilirsek allahın izniyle o zaman ayrı ev tutarız, kısmetse. Biraz içe kapanık bizimki, kız gösterdik, kimi göstersek beğenmiyo ya daha var diyo.

aslı : Yaş kaç abi sende?

İ. : Ben mi? Ben, dur bakayım, elli dört-elli beş oldum yahu. Sen kaç yaşındasın?

aslı : Yirmi yedi.

İ. : Maşallah (mutfak tezgâhına vuruyor). Kur'an çarpsın yirmiden bir ay fazla göstermiyorsun. Efendin de genç mi senin gibi?

aslı : Genç genç.

İ. : İyi, denk olmak lazım birbirine, evlilikte şart. Sizin çocuk yoktu di mi?

aslı : Yok abi, biz daha...

İ. : Olmuyo mu?

aslı : Valla olur herhalde de, daha bir yıl olmadı be evleneli İ. ağbi. Hem kolay mı çocuk yetiştirmek, sen daha iyi bilirsin, tecrübelisin.

İ. : Doğru dersin ya. Zor iş, zor. Dışarsı it kopuk kaynıyo, bir de masrafı çok. Biz okuttuk ama, imanımız gevredi, çok şükür gene. Neyse üzülme, senin de olur. Biraz çok yemen lazım ama, az yiyosun, bu yediğinle sen doymazsın bir can daha nasıl doysun? Ye biraz ye, bol bol ye.

aslı : Yiyorum sen merak etme.

İ. : E yiyosan nereye gidiyo bunlar? Bizim köyde olsan evde kalırsın valla, çöp gibisin. Kocanı öp de başına koy (gülüyor).

aslı : Aşkolsun ağbi ya, aksini gören mi var?

İ. : Şaka ettim be.

aslı : Hadi hadi, bilirim ben seni. Ya bak aklımı karıştırdın, ne sormuştum ben en son?

İ. : Tersini gören mi var dediydin ama.

aslı : Dur bi dur, allah iyiliğini versin.

İ. : Cümlemizin.

aslı : Abi siz İstanbullu değilsiniz.

İ. : İstanbullu'yuz ya artık. Kastamonu'da doğdum, hanım da öyle. Yaş yirmiydi, kalktık geldik Kastamonu'dan hanımla. Otuz dört sene olmuş baksana. Yetmez mi otuz dört sene İstanbullu olmaya?

aslı : Yeter, yetmiş.

İ. : Oraların havası daha güzel tabi ama, ne bileyim, kalktık geldik, çok şükür, sıkıntımız da kalmamıştır son iki-üç senedir. Şimdi tatilde bayramda gidip hasret gideririz. Ama bak benim küçüğüm geldi misal. Çiçekçide iş ayarladım, şoförlük buldum, bekçilik falan, tutunamadı. Yapamıyorum ben buralarda dedi de başka bir şey demedi. Gitti şimdi. Minibüşçüdür kendisi orda.

aslı : Abi hiç birini öldürmeyi düşündün mü?

İ. : Tövbe, kız ben katil miyim?

aslı : Değilsin, çaycı İ. ağbimsin sen benim, bak çay da içiyoruz ne güzel de, hani bazen insanın nevre döner, kontak atar ya, ulan dersin...

İ. : Olmuştur, bizde sinir yok mu sandın! Olmuştur, ama katil etmemiştir. Bak benim ailem köylük yerdendir, ben de öyleyim ama benim ailem çok iyiydi. Altındır yani anam babam benim. Babam bir fiske vurmamıştır bize. Kovarlardı, taş atardı arkamızdan bazı haylazlık ettiğimizde. Ama ailede görmedik öyle şey. Haa, köyde bir alacak davası olmuştu, adamın nefesi kokacak nerdeyse alamıyor parasını, dedi herhalde öyle de ölmüşüm böyle de, tuttu vurdu herifi. Herif de renolarla geziyo ha. Zengin her yerde it, anlayacağın. Çocuk da onun itliğiyle katil oldu, iyi mi? Onla da konuş istersen.

aslı : Sağolasın abi, önce bir senle konuşalım, onu da sonra düşünürüz.

İ. : Sen bilirsin, sonra demedi deme de.

aslı : Abi hiç mi kızmadın kimseye? Ne bileyim patrona, meclistekilere, sepete çürük meyve sebze koyana, arabana vurana mesela.

İ. : Bizde araba yoktur.

aslı : Yani hani çok kızarsın bazen birden sinirin tepene çıkar şunu elimin tersiyle devirsem dersin. Hiç mi demedin, hiç mi geçirmedin içinden? Sen ne biçim Karadenizli'sin be abicim? (Gülüyorum, gülüyor)

İ. : Karadenizim mi kalmış kız benim artık. Dur bakiyim, komşunun oğlan bizim hanımın ayıptır söylemesi arkasını ellemişti bakkalın önünde bir keresinde. Beş-altı yaşında velet. Ama uyanıktı uyanık, nereye tezgâh açacağını biliyor (gülüyor); güzeldir bizimki, senden güzel olmasın. Korkutayım diye işte veledi kışkış yaptım, bir de küçük taş attım, kışına rasgeldiydi. Duymasın anası kırar elimi valla (gülüyor). Şaka da tabi, bir yere kadar, o velet delikanlıdır şimdi, kalbi kırılmasın.

aslı : Yok mu başka bir şey? Yani şimdi senin aklından bir kez bile geçmedi mi kimseyi dövmek, öldürmek, ne bileyim haddini bildirmek?

İ. : Tövbeee, kız git, zorla katil edecek adamı. Ama bak Ahmet'in sigara içtiğini ya da anasına laf koyduğunu görmeyeyim öldürürüm bakmam gözünün yaşına.

aslı : Yapmaz Ahmet öyle şey, efendi çocuktur. Neyse, sağolasın İ. ağbi seni de öğle tatilinden ettim ama.

İ. : Aşkolsun kızım, gene gel, hep gel.

aslı : Gelirim gelirim merak etme sen.

İ. : Baksana, kocan biliyo mu böyle şeyler yaptığını?

Önce ışıkçı gelmiş olmalı, ama olayın gelişme hızı ve ardından yaşananlar emin olmayı engelliyor. Gürültücü tepesine bindiğinde ışıkçı neye uğradığını şaşırması mıydı? Yaşayan yaşamayan bütün tanıkların aynı şeyi hissettiğine şüphe yok. Işıkçıyla gürültücünün giriş ya da marifetlerini gösteriş sıralarının şaşmış olması ihtimalse de, olay sırasında, hem de eksiksiz herkes tarafından, kesintisiz bir kıtırdama duyulduğu bir gerçek. Sularda kaynamaya ve fokurdamaya yönelik bir hareketlilik olduğu? Açıkcası bu konuda bugün bir şey söylemek, olumlu ya da aksi yönde delil toplamak imkânı olmadığından, mümkün değil. Her ne kadar olanlar, ışıkçı, gürültücü ve kaynar'ın memleketleri, geliş tarihleri, gelmeye karar verme nedenleri, bu konuda misafirperver ya da düşmanca, nasıl bir tutum izleneceği ve daha bir sürü aklımızın almakta güçlük çektiği konu hakkında yazılıp konuşulduysa da.

Kıtırdama sesi için bir gerinme gerektiği herkes tarafından bilinmese de kabul edilebilir bir gerçek. Gerinmenin nedenleri! İşte bu, beni aşıyor. Diğer pek çok şey gibi belki. Dedikodu, spekülasyon ya da söylence diyelim hadi yumuşak bir tabirle, meraklısı diğerleri gibi, benim de, hem kaynaklara geçtiği hem de halk arasında isimlendirildiği şekliyle 'gerinme' hakkında bazı yorumlarım var elbet.

“başka bir şey yok, her şey saf su iken, o vardı. varoluşunun öncesini ya da nedenini bilmiyordu belki ama, kendisine geleceğini hayal etme yetisi şükür ki verilmişti. hiçbir şey yok ve her şey sadece su iken, o vardı bir tek. tek başınaydı. bunu görebiliyor ve gördüğüyle şişiniyordu. o şişindikçe, altında, öncesiz ve sonrasız, uçsuz bucaksız uzanan su eziliyordu. öncesiz ve sonrasız, uçsuz bucaksızdı amenna, ama yukardakinin duruş şekli yüzünden altta kalmış olmak, tabiri caizse yosunlarını ağzına getiriyordu. sonraları, tekrar bilinçsiz yaratıklarıyla kendi kendine kaldığında, su, bunu yapmak dışında bir çaresi olmadığını düşündü durdu. nafile, keyfi kaçmıştı bir kere.

böylece istemeden bugün, yine bugün burada saymanın gereksiz ve uzun kaçacağı, bin bir çeşidinin olduğu şeyi icat etmiş oldu bilmeden. bilmeden, çünkü ona sadece bir oyun oynamayı ve böylece haddini bildirmeyi dilemişti; asla daha fazlasını değil. ama derler ya, olan olmuştu bir kere. ve her zaman olacağı gibi, bir tanesinin kaderi hepsini, hem de dehşet verici bir şekilde sonsuza kadar, etkilemiş ve değiştirmişti.”

Kayıtlara 'Tükürme' olarak da geçen olayın başlangıcı, anonim bir kaynak tarafından, işte böyle mütevazı bir dille aktarılmış.

Konudan uzaklaşıyor muyum? Evet, anlattıklarımın kararımızı değiştirmeyecek olsa da, yumuşatacağını düşünüyorum çünkü. Fazlaca iyi niyetli bulabilirsiniz beni, hayalperest demeyin yeter ki bana. Neyse, nerde kalmıştım. Hikâyemizi anlatıyordum, aslında tam da sizin benden yapmamı istediğiniz şeyi yapıyordum. Su'yla Kaz'ın hikâyesi başladığı şiirsellikle gelişse de, tabii yoruma bağlı olarak, aynı şiirsellikle son bulmamışa benziyor.

‘aklı almıyordu bir türlü. kendini bildi bileli, hiçbir şey yok ve her şey su iken, o vardı bir tek. tek başınaydı. şimdi, bu dar ve nemli kovukta olduğu gibi. o zaman da tek başınaydı ama kanatlarını çırpabiliyor ve suyun üzerinde süzülebiliyordu. bu kovuğu gözü kesmemişti tamam, ama iyi kötü burada da uçabilirim diye düşündü. kanatlarını açmasıyla birlikte kovuk geçirir gibi kasılıp kazı içinde sıkıştırınca, aynı anda, kovuğun zaten pek bir

nahoş olan kokusu iyice ekşileşti. burada kısıtlı olması koku almasına engel değildi. bu hikâyenin, kendisi olsa da hâlâ başkahramanı, burada sona ereceği düşüncesi bir kesinlikle birlikte yerleşirken içine korkuyor, ve elbet korkusuyla birlikte tiksinti ve güçlü bir öfke de büyüyordu kalbinin attığı yerde. inadına inadına açıyordu kanatlarını çırpmaya debeleniyordu. onun artan inadıyla, kovuğun da bulantısı durduğu yerde durmuyor, içerdeki bu katı, kıpırdak yabancıyı dışarı atmak için geçiriyor, ama bir türlü başaramıyordu.'

Çok olmaya başladığımı düşünmüyorsunuz umarım. Bizimki de Kaz'ın hesabı. Başımıza gelenlerin suçunu O'na atma terbiyesizliğini yapacak değilim. Yoo, hakettiğimizi de düşünüyor değilim, asla. Benim kalbim de en az sizinkiler kadar korkaktır ve hayatta kalmak için atar öncelikle.

Tam da bu yüzden, kıtırdama sesini açık arazide duyduğum için, olay sırasında, sevdiklerimden ayrı olmak talihsizliğim bir yana, açıkta, dolayısıyla güvende olma şansı bana verildiği için kendimce şükrettim. Pekâlâ, sizi kandırmaya çalışmanın yersizliği ortada. Bugün nasıl kimsesizsem, o gün de bu kadardım. Dünyanın yıkılmasının bir yüzüdür keyfimi kaçırın benim, başımıza geçmesinin. Oysa kim bilir daha kaç yüzü vardır. Üzülüyorum. Üzülüyorum ve içim kıyılıyor.

Çok mu uzaklaştım konudan? Fark eder mi? Bir konumuz kaldı mı konuşacak? Görmüyor musunuz, olacak şey değil, konuşacak bir şey yok. Kimsesiz ve hiçbir şeysiz terk edildik burada. Kendi kendimizi terk ettik aslında, artistik bir tabirle. Evet beyler, bunu bir an önce kabullenmekte fayda var. Bizi kimse umursamıyor, oysa sizin şu yaptığınıza bir bakın. Ne çıkar bir eksik ya da bir fazla. Bu eksik ben olsam da geçerli aynı şey; yanlış anlaşılacak ya da acımasız bulunmak istemem. Evet, onunla yardım merkezinde tanıştım. Kafes Mahallesi'ndeydi bu yardım merkezi. Çorbamı ona veriyor, onun tatlısını da buna karşılık ben lüplüyordum. Zaten ne çorba ne tatlı çok fazla bir şey değildi. Nankörlük etmek istemiyorum, öncelikle bunu bilmenizi isterim. Ne burada konuşurken sizin karşınızda ayakta ne de burada bulunmama ve bu ifadeyi vermeme neden olan olayların kahramanı olurken nankörlük etmektir niyetim. En önce bunu bilmenizi isterim.

Beni Fıstık Bey ve diğerleriyle tanıştıran da odur. Minnet duymak için bu tanışıklığa, sizin açınızdan bakmalı. Evet, bazen özel talepler geldiği olurdu; şunu bulun bunu bulun. Yo hayır, onu sipariş üzerine arayıp bulmadık. Hep, bir iş çıkar umuduyla, özellikle bugünkü gibi serin havalarda enkaz kurcalamaya çıkardık. O enkazların altına girip bir damla ter dökmeden, kalbini bir vuruş fazla attırmadan çıkabilmek onun harcı, nasılına bana sormayın o yüzden! Ben, her seferinde, 'Bu son, bu işi bir daha yapmayacağım,' deyip, yazık ki paranın esiri olanlardayım. Dikkat ederseniz, konuşmamın akışı içinde, herhangi bir şekilde namuslu biri olduğumu iddia etmedim, hâlâ daha etmiyorum. Yalnız anlamadığım çok şey var. O tenekeden şatolarda, o kadar parayla... Pekâlâ, kapatıyorum bu konuyu. Sorgulamak sizin işiniz, doğrudur. Sonuçta, ben de hep aldığım paraya bakardım, onca eziyet ve riske rağmen parçalar çok ucuza gitse de.

Bir fotoğraf albümü için birbirlerine girdikleri geceyi unutabilecek miyim? Sanmıyorum. Zaten Fıstık Bey'le Şaka Bey'in araları bir daha hiç eskisi gibi olmadı bu olaydan sonra. Tartışmak kötü şeydir. Ben bu olayda bunu gördüm. Tartışmak kötü şey. Albümün renkli olmasının olaydaki yeri? Bir yeri olsa gerek. Benden zorla aldığınız, alıkoyduğunuz 'Onu' bulduğumuz güne gelsem artık, öyle mi?

Anlamıyorum gerçekten, nereden baksanız şehrin en güzel çöplüğünde bir evimiz vardı. Bir saksı çiçek hayal edecek kadar çıldırmamıştım ama, her gece yatmadan önce biraraya getirdiğimiz bir

yatağımız vardı en azından. Zaten parayla alacak bir Şey de yoktu. öplükler de fena yerler değildi hani yaŐamı sürdürecekt gereçler bulmak için. Parayla alabileceğim adam gibi bir Şey olsaydı ne alırdım? Çok bir Şey değil ama, varsa yapacak bir Őeyiniz parayla, alın bütün paramı benden. Bırakın beni, deniz gören bir yere gitmek istiyorum. Yıkıntı ve ölü çöplüğü olmamıŐ bir deniz kalmıŐtır bir yerlerde, burası dışında bir yer vardır dışarda, yanlış mı düşünüyorum?

Bir ‘Fikirler Kitabı’ydı bulduğu. Süper bir keŐifti kabul ediyorum. Hatta süper de laf mı, özür diliyorum, fevkaladeydi.

“*yavrukuŐ’tan kronk’a*”. Böyle yazıyordu ilk sayfasında. Matah bir Şey miydi bilmiyorum. DüşünülmüŐ olduğu aŐikardı. Bu yavrukuŐ denen kişi oturmuŐ ve kronk için bir fikirler kitabı yazmıŐtı. Pusulalar, kağıt uçaklar ve rüzgâr gülleri yapma metodları, otoyolun kenarında açan küçük mor çiçekler (bunlara zarif çizimler de eklenmiŐti), güneŐten ve soğuktan korunmanın yolları, su ve unla yapılabilecek üç ayrı yemek tarifi. Yine dağıtıyor muyum konuyu? Ha, bu arada, Arap harflerinden oluŐturulmuŐ desenleri dikkatlice incelemek imkânı buldunuz mu? Hımm, tahmin etmiŐtim. Koyu yeşil kartondan bir kapağı da vardı bu kitabın üstelik ve kitap kapağa zarif bir dikiŐle olmasa bile ince bir iplikle, bu kadar muntazam olması için neyle açıldığını anlamadığım deliklerden iplik defalarca geçirilerek tutturulmuŐtu. Af af af. Affedin beni. Uzun, sıkıcı ve belki biraz da size uzak konuŐtuđum için. Ama kapaktaki kaçan ve kovalayan... peki peki...

Her neyse, bence O, bulunduğu yerde kalmalıydı. Olanlara rağmen hayatta kalmayı kendince baŐardığı için değil. Tarifi imkânsız bunun, hüznlendiğimi hatırlıyorum, Şimdi sizinle paylaŐırken de öyle. Çok sevdiğiniz birine, çok da ne boktan laftır ya (özür diliyorum), çok ne de az bir laftır, sevdiği birine bakarken insan bazen birden gözleri dolar, dünyası ıslanır o bakıŐla. Böyle.

Mendili olan var mı içinizde? Öyle mi, kolağzımı kullanmam ayıp kaçmayacaktır o halde. Bir saniye. AnlayıŐınız için teŐekkür ederim.

Her neyse, bence O, bulunduğu yerde kalmalıydı. Onu bulduğumuz yerde bırakmalıydık. İçimde zerresi olmadığı halde, Őiddetle düşündüğüm bu olmuştu. Ne yapabiliriz, dedi bana, ya da bir Şey yapmalı mıyız! Bunu söylediğine inanabiliyor musunuz! Bana en büyük darbeyi vuran tam da onun bu söyledikleri oldu. Bu, bir insanın yaŐayabileceđi en kötü durumdur –bu yüzden bana elden geldiğince destek olunmalı, esenliğe çıkmama yardım edilmeli. Bir esenlik kaldıysa eğer.

Lanet olsun, dedim, pek benim tarzım olmadığı halde, nereye gittiğimizi görmüyor musun! Görüyorsunuz ya, benim suçum değildi.

Peki onu, bulduğunu bulduğu yerde bırakmadığı için –orada kalmalıydı çünkü yavrukuŐun ve kitabın cesedi, bu kesin–, evet, nedeni sadece ve sadece bu, ve daha iyi bir gerekçe göremiyorum... Onu oracıkta kafasını beton blokların arasından fırlamıŐ paslı demirlere vura vura öldürmüŐ olmam suç mu? Suç mu yavrukuŐ ve ‘Fikirler Kitabı’yla dönmem eve?

Ne mi yaptım onlarla? Ne cüret! İsyân ediyorum bu ithama! Esas soru Şu olmalıydı bence: “*Kaz’ı yaratma ihtiyacı nereden doğdu?*”

Kararınızı vermeden önce konuşmamın başında alıntıladığım kaynağı, bazı Şeyleri anımsatması ve beni anlamaya yaklaŐmanız açısından, bir kez daha incelemenizi rica edeceğim. Savunma izni için teŐekkür ederim. Söyleyeceğim başka bir Şey yok. TeŐekkürler.

turnike

Kararımı verdim. Nihayet buldum. Nasıl yapacağımı yani. Sabah TRT’de bir ilkyardım programı seyrederken aklıma geldi. Turnike usulüyle. Mektup yazıp bırakmak gibi bir şeyi düşünmüyorum. Adetten midir acaba arkada açıklayıcı bir not bırakmak diye düşünmedim değil. Amaan, düşündüğün şeye bak kızım ya, adetten öldürüyoruz sanki kendimizi. Kediye başta düşündüğüm gibi boşveremeyeceğim. Zaten babamın odasının kapısı önünde vızıklayıp duruyor iki gündür. Bunlar çiğ et de yer mi ki? Bilmiyorum. Riske atmak gereksiz. Hoş, yarın öbür gün kokmaya başlayınca babam, daha doğrusu kokmaya başladığımızda, mahallenin cümle kedisi köpeği vızıklar herhalde ya, neyse. Kediye yarın sabah bahçeye salmak en iyisi. Babamın bahçeye salıncak kurmak için aldığı kalın sicim var allahtan. Yoksa bu sıcakta bir de çarşıya gitmek zorunda kalacaktım. Hem babamı tek başına bırakmak da istemiyorum. Hayır, daha fazla olmaz. Sıcak dedim de, rahmetli dedem, karda çamurda ölüp de milletten bir de küfür işitmeyelim diye diye, ayaz mı ayaz, üstelik acayip yağmurlu bir günde gitmişti. Gülmüştük. Gülümsemiştik yani. Giderken bile gülümsetmişti ihtiyar. Bana ağlama, diye tembih ederdi hastalığında. Babamın hiç böyle tembihleri olmamıştır mesela. Güçlü olmak dışında, bakalım, ne kadar güçlü olduğumu göreceğiz. Kendi babam ölürse gülümsemeyeceğimi tahmin edemeyecek kadar aptal değilim. Söyleyemediğim her söz için karnımın sıkışacağını, tek bir damla gözyaşı bile dökemeyeceğimi tahmin etmezdim ama. Tuhaf. Yok, komik aslında. Acıkomik diyelim şuna. Babam arka odada yatıyor ve ben hâlâ daha ona dokunamıyorum. Ne beceriksiz insanım. Ne beceriksiz evlattım. Ama eminim, benim yerime o benim elime doğmuş olsaydı bile, bugünkü kadar içim titreyemezdi babama. Güzel babam. Babam. Rüzgârda ıslak kalmış gibiyim. Babam. Benim babam. Kimseye benzemez. Kokusu bile. Teri bile. Ben öyle miyim ya? Ancak herkes kadar cesur, ancak herkes kadar çalışkan, herkes kadar korkak ama illa da herkeslerden çelimsiz. İşte babam yatıyor arka odada yatağında. Yıllardır içini dışını her yerini yiyen üzüntüden gitti sonunda. Ne yapabildim? Kendimi hep, ona benim mutlu olduğumu görmek bile yeter diye avuttum. Yuh. Bu kadar mı kör olur insan? O da bir insan değil mi? O da korkmaz mı, onu ezen bir şey olmaz mı? Hani nerde babamı ezen! Hani ona dokunanın kafasını koparırım diye gerim gerim gerinen güzel kızı babasının? Yuh. Yuh bana. Tıpkı küçükken onun bana yaptığı gibi, ben de sırtıma parlak sarı bir koltuk takıp taşıyaydım onu sırtımda. Karalardan, sulardan ve dahi okyanuslardan aşırıtp ferahlatsaydım onun birtanecik yüreğini. Bütün belaların tepesinden aşırıtsaydım onu. Bu duygusallık için de geç kaldım. Okul çıkışı eve geç kalmışım gibi korkuyorum. Ya kızıp da kapıyı açmazsa? Açar açmasına da sonunda... Gittiği yerde onu bulabilecek miyim? Yoksa gene, ikimiz kapının iki ayrı yanında üzüntü ve endişeyle bekleyecek miyiz? Aynı duygularla, ama ayrı. Kıyamet gününde, hani derler ya, kimsenin kimseye faydası dokunmayacak, çünkü kimse kimseyi tanımayacak. İnsanın anası babası bile. Ama benim onu bulmam lazım, ona çok şeyler demem lazım. Kediye bahçeye salayım. Ne gerek var yarını beklemeye. Heh, en azından bu sefer geç kalma bari be yavrum. Turnike yapılacak bölgeyi kalınca bir iple sarıp düğümledikten sonra, iple arasına sopa benzeri bir şey sıkıştırmak gerekiyormuş. Biz sıkıştırmakla yetinmeyip çevireceğiz o sopayı elbette. Kaç dakika sürer acaba? Önden mi arkadan mı yapmalı? Ama ya bilincimi yitirince? Boynum o kadar ince ki pıt diye kopmasını dilemekten başka çare yok galiba. Ama var ya, kıyamet günü diye bir şey varsa, bana en çok, beni babamın tanımaması dokunacak. Ben onu o gün bile tanırım.

yemezler

“Bunlar sabun çiçekleri, biliyor musun?”

“Öyle mi?”

Sevgili F Hanım ve N Bey,

Birazdan yazacaklarımı hiç yazmamayı dilerdim, sizin de, elbet kendinizce ve benimkinden çok farklı nedenlerle, aynı şeyi dileyeceğinizden kuşku yok. Yazmamayı dilerdim; çünkü karşınıza geçip anlatmak, yazmaktan ve bu mektubu okurken içine düşeceğiniz halleri hayal etmekten eminim kat kat keyifli olurdu. Sağlık olsun demekten başka çare yok.

Sizi tebrik etmek isterim –keşke bu olayın birinci dereceden etkilenenleri olmasaydınız da, yaptıklarımın gerektirdiği mide ve cesaret için siz de beni tebrik edebilseydiniz, eh, anlaşılın o ki, bu mektupta en sık kullanılacak tabir ‘sağlık olsun’ olacak. Olsun, kaldıysa eğer.

Lafi fazla uzattım; bunu birazdan anlatacağım olayda olduğu gibi bilinçli yaptığımı düşünmenizi istemem. Yine de, sizden ricam, lütfen bir kez olsun gereken saygıyı gösterin ve atlamadan okuyun mektubumu.

Bu akşam eve geldiğimde, ki bu neredeyse geceyarısını bulmuştu, gene kaprisli bir müdürün, kim bilir kaçınıcıya değiştirdiği bir raporu yeniden hazırlamak zorunda kaldığımdan geçe kalmıştım, oğlunuz oturduğu koltuktan kalkmadı bile, bir merhaba demedi bana, yorgun muyum diye merak etmiyordu. Kendisi hiçbir tarihte adam gibi bir işte çalışmadığı için, üstlerime neden, ‘bu kadar paraya bu kadar iş olur’ deyip akşam altıda basıp gidemediğimi anlaması beklenemezdi. Ama ne bileyim, insan kötü bile olsa, bir durumla defalarca karşılaşınca kabullenir ya mutlu yaşayabilmek için, öyle bir şey bekliyordum ben de ondan ve korkarım, bu konuda da beklediğimle kaldım.

O akşam da yemeğini sizde yiyip gelmişti, ne var bunda diyeceksiniz, normal koşullarda bir şey yok aslında. Ama çoğu zaman akşam yedi buçuk sekiz gibi eve gelip onu bulamayıp da cepten aradığımda; sizde olduğunu, biraz önce yediğini ve şimdi izin verirsem biraz kestireceğini söylerdi.

Böyle böyle, onlarca küçük şeyin, kalbimi ne kadar kırdığını dışardan biri bile kolaylıkla anlayabilirdi. Ama bütün sorun yorumda, siz ne dersiniz? Olayları nasıl yaşadığınız bir şey, nasıl yorumladığınız ayrı bir şeydir. Bir de o yoruma sıkı sıkı tutunmayı becerirseniz! Her neyse.

Ayakta duran bana aldırmadan, neredeyse omzumu da kopartarak, yanımdan mutfığa geçti. Daha karşılamamanın keyfini çıkaramamışken mutfaktan gelen bağırtısıyla tavanda yeterli miktarda saç ve saç derisi bıraktım. Bulaşık bezi lavabonun kenarından kayıp içine düşmüş. Bunları niye orospu kadınların bezleri gibi ortada bıraktığımı soruyordu bana.

Birazdan zorla ağılatılacak kukum için.

Ne tuhaf, sorularla cevapların aynı anda gelmeyişi; cevapların hep soranın artık ortalarda olmadığı ya da kendince alakasız bir cevap verdikten çok sonraları, kendince zekâ pırıltılarına sarına sarına birdenbire ortada bitiverişi.

Eşşoleşsek, pek de iyi biliyor orospuları.

Sinirini yatıştırmak için duş almaya karar verdi. Değişemeyen konumumu gene omuz hizasından sıyrarak banyoya yöneldi. O banyoya girince ben de çantamı yere bırakıp bir kulağım onda, ayakkabılarımı çıkarmayı akıl edebildim. Bir boku da adam gibi yapmamıştım ki bugüne kadar. Bulaşık makinesini ele alalım mesela; üst rafa bardakları dizerek ne yaptığımı sanıyordum. Paranın nasıl kazanıldığından haberim var mıydı benim. Elimde yıkayıp kapatıverseydim ya kenara. Ama hangi konuda kadınlığımı görmüştü ki bunda görmeyi umacaktı. Zaten benimle ilgili herhangi bir umut beslemeyi çok önce bırakmıştı. Benimle ilgili diğer şeyler gibi.

Uzun bir mektup olacak bu. Umarım uzunluğu ölçüsünde derli toplu da olur. Hiçbir şeyi atlamak istemem; oğlunuzdan hiçbir şey olmasa bile, detayları atlamama titizliğini edindim çünkü. Bana hak verme olasılığınız sıfır olsa da, bütün nedenlerimi tek tek ortaya koymak isterim. Bunu yapmam gerek. Keşke bunlar, önce işaret parmağımı, sonra orta ve hemen ardından yüzük parmağımı başparmağıma değdirerek 'bir bir' anlatabileceğim şeyler olsaydı. Karikatürlerdeki gibi.

Pabuçlarımı çıkarmış tam holden salona doğru bir adım atmıştım ki, banyoya lütfetmemi istedi. Sarı, terden birbirine yapışmış tüyler, kısa bacaklar ve o bacaklar için hayli uzun gövdesiyle onun o biçimsiz vücudunun nesini sevdiğimi bulmaya çalışırken ben, o küvet giderinde birikmiş saç, kıl işte her neyse, onları toplamamı rica! etmedi elbet benden. Banyoya küvet yapılması için ısrar eden ben olduğuma göre onun artıklarını toplamak da benim görevimdi.

Topladım.

Toplarken ettiğim, ılık suda uzanmak belime iyi geliyor, ağrımı alıyor laflarının arada kaynamasına içerleyerek. Biliyor musunuz, bel fitiğim var benim. Banyodan çıktım. Salondaki üçlü kanepeye oturup bir sigara yaktım. Duşun sesini duyar duymaz da telefona atladım. Annemi aradım, kısa da olsa, biraz konuşursak moral depolarım çünkü her zaman. Babamların aylık mezunlar toplantısı annemlerdeymiş. Doğru dürüst hatır bile soramadan kapattım, bir ben eksiktim başında o akşam.

En azından evlendikten sonra annemi hiç üzmediğim, telefon konuşmalarında ya da karşılaşmalarımızda hep güleç ve her zamankinden fazla esprili olduğum için kendimi kutladım.

İşe yaramadı.

Fıstık yeşili berjerlere takıldı gözüm, seçimlerimin güzeliği için kutladım kendimi. Zevkli birisin sen dedim.

İşe yaramadı.

Annemi gizli gizli arayışımdaki çocukluğa güldüm, boşa gitmiş olması da tam o anda koydu sanırım.

Oğlunuz salona geldi. Karşımdaki berjere oturdu. Bornozunun önünü açıp apışarasını kaşımaya başladı. Kucağına çağırđı beni de. İstemiyorum dedim.

Demek istemiyormuşum ha, ona soran yokmuş ama ne isteyip istemediğini. Bıkmış bu çifte standarttan.

Hayat koşu bandı gibi kızım; sen durunca duracak hali yok. Ne sandın? Omuz silkme öyle, omuz silkme dedim sana kaç kere, bana isyan etme. Saygı göstereceksin bana, sike sike saygı göstereceksin anladın mı, ben senin gibi kolejlerde öğrenmedim İngilizce'yi kızım, oturdum kitaplardan çalışıp da

öğrendim. Senin gibi babamdan harçlık alıp okumadım ben, babama ben harçlık verdim, babama ben harçlık verdim, anladın mı?

Anlayışlı bir kız olmaya çalışıyordum. Sanki o banyodayken gerizekâlı annemi aradığımı duymamıştı. Anneee, kurtar beni anneee, diye gülmeye başladı. Kahkahaları sıkı balgamlı öksürüklerle kesilince ve öksürükler de kesilmemekte diretince sinirlendi yine.

Orada öyle alık alık oturacağıma koşup su getirmeyi akıl edemeyişimi hatırlattı da neyse, fırlayıp bir bardak su getirdim.

Kucağına oturmayışımın bedelini üçlü koltukta üstüme yatışıyla ödemem mi?! Eh, oğlunuz da olsa, böylesine mahrem bir konuyu sizinle paylaşmak ne kadar doğru bilmem. Özetle değinmek gerekirse konuya; kış deliği kakayı dışarı atabilecek kadar genişleyebiliyorsa, tersini de gerçekleştirebilmeli ama değil mi?

E, doğru.

Dur ya. Bilgisayarda yazsaydım daha mı iyi olurdu? Yazım çok titrek görünüyor, ellerim de titremiyor oysa ama. Neyse, boşveer. Annemi arasam. Kalkmışlardır herhalde. Bir el çantası hazırlar, kahvaltıya gider, gece de yatıya kalırım. Sevinirler. Peki şüphelenirler mi? Cin gibi kadındır annem, bir şey sakladığımı kokumdan bile anlar, canım annem, güzel kadın. Amaan, düşündüğün şeye bak, o anlayana kadar işin kokusu kaç kere çıkar kim bilir.

O da çok sıkıntılı olduğunda bazen, bir an önce başını annesinin kucağına yaslamak istemiş midir? Hiç sanmıyorum. Aslında kendine birine yaslanma özgürlüğünü tanıdığını bile sanmıyorum ya, neyse.

Hiç öyle manasız isteklerim olmadı.

Arayayım da annemi, ne olur ne olmaz. Bir yere çıkacağı tutar.

Annesini aradı, babası çıktı telefona, konuşamadı. Kapattı. Ağlamaya başladı. İnsan ne yapacağını bilmediğinde, bir de üzerine anlatamamak bindiğinde. Ağlamanın en büyük koşulu; çaresizlik. Haa, bir de öfke.

Annesini aradı herhalde gerzek. Dünyanın bütün anneleri de gelse sana yardım edemez artık yavrum.

Yaptıklarım hiçbir şeyi değiştirmede; işte bak, hâlâ aynı durumdayım, işe bak, haklılığımı anlatamadım ki ben bir kere. Daha ne? Onu haklı çıkarmak için değil ama kendimi yatıştırmak için, her seferinde kendime, herkesin kendi şekliyle olduğunu ve bunu böyle kabul etmek gerektiğini, olayları kişiselleştirmenin kişinin kendisine kötülüğü dokunacağını söyleyen ben değil miydim? Pöh. Peki şimdi ne olacak? Sevmediğim bir şey varsa, o da belirsizliktir.

Bekle biraz, ben söyliyim bundan sonra ne olacak? Fakat, öğrenmek istediğinden emin misin? Hah ha, ahhh siktir göğsüm.

Mektubu bir an önce ve adam gibi bitirmeli, hazırlanıp evden çıkmalı –en fazla yarım saat–, mektubu alıcısına ulaştırmalı –bir üst sokakta oturdukları için on, bilemedin on beş dakika– ve taksiye atladığı gibi annesine gitmeliydi. Birden gözünde büyüdü her şey. Kaşınmaya başladı. Sıkıntılı olduğunda hep olurdu.

Sıkıntı mı dedin?

Burnu ve çenesi dayanılmaz bir acı veriyordu. Ağzında zaten fazla diş yoktu, artık herhalde hiç kalmamıştı.

Onun dişlerini teker teker söküp onlardan kendime protez yaptırmazsam bana da K. demesinler. Orospu, kafama neyle vurdu, nasıl taşıdı beni küvete aklım almıyor.

Sıkıntılı olduğunda hep kaşınırdı ve kaşındıkça sıkıntısı daha da artardı. Neresini kaşınacağını şaşırılmış, tırnaklarıyla orasına burasına saldırıyordu. Öfkesini çıkaracak bir şey aradı ama ortada kırılıp dökülecek bir şey de yoktu. Bir ıstakoz saç diplerinden gelip yüzüne yerleşinceye kadar saçlarına iki eliyle asıldı. Acıtıyordu tamam, ama asılmayı bıraktıracak kadar da acı vermiyordu.

Manyak. Saçını başını yolan aklı başında bir insan gördünüz mü hiç? Birazdan kafasını oraya buraya vurmaya başlarsa hiç şaşmam.

Telefonun yanında, oturduğu yerde kıcımlı bir iki kımıldatarak duvara yaklaştı ve kafasını duvara vurmaya başladı. Arada duruyor kafasına iki eliyle yaptığı vuruşlarla duvarı destekliyordu.

Demedim mi?

Holün ağzında durdu, birkaç adım geriledi.

Dur hele, biraz bekleyeyim.

Kalktı oturduğu yerden; en azından kafası boşalmıştı biraz. Burnu kanamıştı azıcık. Hemen yandaki berjerden bel yastığını aldı ve burnunu yastığa sildi.

Kanayan yerlerini tek tek öperim.

Tekrar çalışma masasının başına geçti. Yeni bir kağıt çekti önüne. Bir sigara yaktı. Masanın sağ ve solda on, bir de ortada geniş, toplam on bir tane çekmecesine vardı. Her gören hayran kalıyordu masasına. Dayısının hediye ettiği paraya biraz da kendisi ekleyerek almıştı. Dayısını hatırlayınca gülümsedi.

Hastaneye gitmem lazım. Röntgen falan şöyle baştan aşağı baksınlar. Ama kıcımlı hayatta elletmem. Nöbetçi dışçı var mıdır? Saat kaç oldu acaba?

Babasının evlenirken hediye ettiği siyah kayışlı, küçük kol saatine baktı. O da ne! Camı çizilmişti. Bütün saatleri gibi bunu da babası almıştı ona ve babasının aldığı her çöp gibi bu da her şeyden kıymetliydi. Al işte, çok sinirlendiğinde hep gözleri dolardı. Öfkesi azalacağı yerde kabarıyordu.

Boş kağıda baktı. Kırmızı pilot kaleminin kapağını çıkarıp kalemin arkasına taktı. Kapak tam oturmamıştı yerine. Kalemin kapağını taktı. Onu bırakıp bir başka kırmızı pilot kalem aldı.

F. Hanım ve N. Bey,

Oğlunuz öldü.

Olmadı. Yeni bir kağıt. Aynı pilot kalem.

F. Hanım N. Bey,

Oğlunuzu öldürdüm.

Olmadı. Yazısı fazla saldırgan görünmüştü gözüne. Yeni, temiz bir kağıt. Aynı pilot. Zuladan filtresiz Pall Mall.

F. Hanım N. Bey,

Oğlunuz öldü. Onu ben öldürdüm. Beni hiç dinlemediği, hiç beğenmediği, bana hakaret ettiği, anneme küfrettiği, arkadaşlarıma kötü davrandığı, topluluk içinde diline hakim olamayıp beni küçük düşürdüğü, beni hiç beğenmediği, iş yerini vergiden düşmek için eski sevgilisinin üzerine yaptığı, buna surat asmama bile izin vermediği, ayda üç aileye yetecek para kazandığı ve evin tüm masraflarını bana ödediği halde sürekli parasızlıktan yakındığı, önüne gelene canım dediği halde bana bir kere bile demediği, hafta sonları hava ne kadar güzel olursa olsun, vakit kaybetmeyelim diye, işim olmasa bile dışarı çıkmama izin vermediği, beni hiç beğenmediği, annemi özlediğim ve bunları, o bana değil de ben ona yapıyormuşum süsü vererek beni bile kandırdığı için öldürdüm onu. Nasıl anlatsam? Sinirimi bozuyordu. Gerçekten sinirlerimi bozuyordu.

Durdu, yazmayı bıraktı. Bir türlü istediği gibi yazamıyordu. Müziğin faydası olurdu belki, hiç olmasa, şu insanı geren sessizliği öldürürdü. Tam radyoyu açmak için ayaklanıyordu ki, bir el, K.'nın eli, boynundan kavradığı gibi kafasını çalışma masasına vurmaya başladı.

Yüzüm gözüm bakılamaz hale gelecek, bizimkiler çok üzülecekler. Çıldırılmış olmalıyım, diye düşündü, düşündüğüm şeye bak. İşte bunları düşünerek ölüyorum. Kurtulayım da ondan, nasıl olursa artık.

Kurtar mı dedi.

Acı bir süre sonra bir çeşit uyuşmaya dönüşür mü? Masa da berbat oldu. Annemler eşyalarımı burada bırakmasalar bari.

Elinin altındaki kafa pelteleştiğinde vurmaya bıraktı. Elleri çok kötü titriyordu. Sinirleri bozulmuştu. Bu kız gerçekten sinirlerini bozuyordu. Sigara arandı ve terini silecek bir şey. Ölü kafanın az ilersinde bir paket Pall Mall gördü. Almak için uzandı.

Ölü kafa, işte bu güzel.

Gerçekten ölmüş olabilir mi diye ölü kafayı masadan kaldırıp soluğunu dinledi. Kağıtları görünce kağıtları alıp kafayı tekrar masanın üzerine bıraktı.

F. Hanım N. Bey,

Oğlunuz öldü. Onu ben öldürdüm.

Mıgır mıgır mımmmm. Anneme mektup mu yazmış bu salak, E. Hanım E. Hanım, geberdi gitti işte kızın. Ev desen, evimiz var dayalı döşeli, karışanı edeni yok, ama kızınızın götü yer görmüyor, evinin işini görmeyi bilmiyor, saygı nedir onu da bilmiyor, e tabi kendi evinde nasıl gö..

İşte burda araya sıkı bir öksürük girdiği, göğsü korkarım ezildiği ve öksürürken ölesiye canı yandığı için; adam gibi yemek bile yapamadığını, aklının fikrinin abuk gubuk, büyücülü cadılı kitaplarda olduğunu,

Adam gibi edebiyat beğenisi bile verememişsiniz

saatlerce masa başında oturduğu halde adam gibi bir şey yazamadığını ve bunun acısını kendisinden çıkardığını, ama kendisinin ona hep sevgiyle yaklaştığını söyleyemedi.

Sevgisini düşününce gözleri yaşardı. Sigarasından derin bir nefes daha çekti, ağzı bir acayip kanıyordu, sigara o kadar ıslanmıştı ki tatsız geldi, sehpanın üstünde söndürdü sigarayı. Nasılsa her yer bok olmuştu. Çalışma masasına gitti.

İşte onun koyu kumral kıvrırcık saçları bu elimin arasında tuttuğum, alnından öpsem geçer mi? Beni hep seveceksin değil mi?

Testislerindeki ani kaşıntıyla kaşına kaşına banyonun yolunu tuttu.

Banyo aynasındakinin kendi yüzü olduğuna inanmak zordu. Orasına burasına saçlar yapışmıştı ve ayrıca ağzının kenarında sarı scotchbrite parçaları vardı. Ağzını elinin tersiyle sildi. Büyük bir diş parçası ve biraz scotchbrite tükürdü. Bu koli bandı artıkları fena kaşındırıyordu doğrusu, testislerini koparıp atmak geldi içinden. Bayağı da bir şişmişlerdi. Hepsi bir yana, kışındaki sızıyla ilgilenmesi gerekiyordu bir an önce. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Tam kendinden geçiyorken ani, sert bir acıyla uyanır gibi olmuştu. Aklına bir şeyler gelir gibi oldu, ama yok canım imkân yoktu öyle olmasına. Elini kışına götüremeden sızıp kalmıştı. İki günlük uykusuzluğun üstüne haddini bilmez orospunun yaptıkları binince sızıvermişti. Klozet kapağını kapatıp üzerine çıktı. Aynaya arkasını dönüp kışını görmeye çalıştı. Biraz kanamıştı galiba, daha yakından bakmak gerekiyordu.

Klozetin tepesinden indi. Lavabonun hemen yanındaki küvete takıldı gözü. Küvetin kenarına basıp parmak uçlarında becerebildiği kadar yükseldi. İki eliyle kışını aralayıp görmeye çalıştı. Kırmızı bir şeydi sanki. İçeri kaçmıştı, bu mesafeden seçilmiyordu. Bu arada canı da epey yanmıştı. Durdu. Yerdeki kırmızı ayak izlerine baktı. Küçük sürprizi için banyodan çıkmadan yalapaşap kurulandığı havluya baktı, lekeli, küvette nerdeyse küçük bir göl olmuş kanına, o şeyler et miydi sümük falan mı, vileda kovaşına ve sapı kırık viledaya, kırmızı ayak izlerine, geçerken tutunup pislettiği çamaşır makinesine, bu arada her yer ve her şey de pislik içindeydi, kız da öldüğüne göre temizleyecek başka birini bulmalıydı, gerzek anası gelip temizlesin kızının sıçtığını, aynaya bakarken abandıği lavabonun kenarında bıraktığı kirli pembe el izlerine baktı, vileda kovaşına ve sapı kırık viledaya.

Bu hayvan nasıl kırdı bunun sapını? Hassiktir, amcık karı.

Parmak uçlarında yükseldi, başını çevirebildiği kadar arkaya çevirip, bir yandan da iki eliyle, acının da amına koyarım bu ne be,

kışını aralayıp görmeye çalıştı, evet, kırmızı bir şey olduğu belliydi ama bir türlü görünmüyordu, şöyle bir zıpladı adam gibi görebilmek için, ayaklarının da altı ıslak

kana kan

Tapıyorduk ona. Kestane kızıl, kıvrıkcık saçlarına, beyaz, saç diplerinden kuyruk sokumuna kadar çilli, yumuşak tenine, dokunsan kırılacak incelikte bedenine. O küçük vücudun neresine sığıdığını anlamadığımız hırsına ve yine, o büyük öfkesine. Kendini sevdiren ve ürküten güzelliğine. Onu sadece sevmek mümkündü; bu yüzden evleneceğini mütevazı bir partiyle duyurduğunda, bu, onun mutluluğuna sevinmemize engel olmadı. Ve her zaman olduğu gibi, bu defa da, verdiği karara itiraz etmedik. Edemezdik. Onu biraz olsun tanımayı becerebildiysek, artık ona dokunma şansımız kalmadığı kesindi. Peki jübile? Erik'in yerinde olmak için neler vermezdim! Her neyse, bu ne bizim ne de Erik'in onun düğün hazırlıklarına ve düğününe katılmamıza engel olmamıştı. Biz, damadın durumdan kıllanmamasıyla dalgamızı geçerek, Erik'se jübilenin tatlı anısıyla bu darbeyi geçiştirmeye çalışmıştık. Az önce de söylediğim gibi ondaki hiçbir şey ya da yapıp ettikleri onu sevmeye engel değildi. Bu yüzden olsa gerek, arayıp onu almaya gelip gelemeyeceğimi sorduğunda dışarıdaki kıyameti hiç düşünmeden tamam dedim. Beni aramıştı, öyleyse ben, gitmeliydim. Onun bana ihtiyaç duyduğu tek gecede, arabaya zincir takmak ve yola ters yönden girip kara saplanan bir ahmağın arabasını kurtarmakla uğraşmak zorunda kalmam lanet bir durumdu. Bir orta boy valiz ve iki sırt çantasıyla birlikte onu eve getirmem sabahın üçünü bulmuştu. Ayrılıyorlardı işte o kadar, sorgulayacak bir şey yoktu. Sorgulamadık biz de. Kitapları, giysileri, birkaç parça özel eşyası ve okuma koltuğunu toparlayıp bana getirdiğimizde avukata dava için gerekli vekaleti vermişti bile. Görünüşte evimdeki ziyaretçilerle renklenen hayatından, mahkemeye bir sevenler ordusuyla gitmekten ve bu pislikten tek celsede kurtulmaktan sessizce hoşnuttu. Sessizce. En beter durumlarda bile espri patlatan, en önemsiz olayı pür dikkat ve kahkahadan kırarak dinleten, en boktan durumlara bir güneş patlaması gibi girip karanlık tek köşe bile bırakmayan Zeytin'in neredeyse çiti çıkmıyordu. Konuşmaları, hangimizle olursa olsun, sorularımıza verdiği nazik ama kısa yanıtlara dönüşmüştü. Eski telaşlı, gürültücü ve insanı seyrederken bile yoran halinden eser kalmamıştı. Onu bıraktığımız yerde konuşmadan, bir gazeteyle, duvardaki bir çatlakla bile oyalanmadan, sıkılmadan işte ve kıpırdamadan duruyordu. Gözümüzün önünde eriyordu. Sessizleştikçe mi küçülüyordu, küçüldükçe mi sessizleşiyordu! Bu, ne olursa olsun sonucu değiştirmiyordu; onu kaybediyorduk. Kırk kiloya düşünce eve çağırdığımız aile doktoru neredeyse saydamlaşmış bedenine serumu dayadı. Damlayan seruma bakarken, nereye, neye doğru geri saydığımızı düşünüyordum. Hâlâ tapıyorduk ona ve canımıza tak etmişti. Kararımızı o an vermiştik, bakıştık ve mutfığa gittik. Erik sade, koyu bir neskafe, Plato bir dark bira, Şeker romlu çay içer ve bendeniz A'bi tırmaklarımı kemirirken ortak kararımızı onayladık ve kutladık. Planı basit tutmaya karar verdik. Her şey, herhangi bir kuşkuyla yer bırakmayacak ve şüphe çekmeyecek şekilde göz önünde olacaktı. Planı hayata geçirmemiz bir hafta bile sürmedi. O lanet herifin iş yerinin Sirkeci gibi keşmekeş bir semtte olması ve ibnenin cumartesileri bile çalışması lehimize olmuştu. Sevgili Zeytin'imizi sevmek ve mutlu etmek yerine ondan boşanmaya razı olan haddini bilmezi öldürdük. Elbette bu, Zeytin'i, cinayeti takip eden bir ay içinde kaybetmemize engel olmadı. Olmasındı. Zekice bir intikam ve iyi işti doğrusu.

diğerleri gibi huzurlu bir gün

Denizden artakalanı rahatça görebildiği yüksekçe bir yerde duruyor. Güneş çok. Sağ elini gözlerine siper edip çevreyi kolaçan ediyor. Kendi etrafında dönerek işiyor. Burası onun çöplüğü. Coca cola şemsiyesini açmak için ideal bir gün. Güneş çok ve tam tepede; ayrıca şemsiye de, bir sıfır kilometre kadar iyi durumda. Açıyor şemsiyeyi ve şezlongu, başı gölgede kalacak şekilde yerleştiriyor şemsiyenin altına. Şezlongu yakın zamanda tamir etmezse kıcı yere degecek. Karnı çok aç değil, biraz daha acıkana kadar bekleyecek. Beklerken şezlonga uzanıp biraz resim bakacak. Güzel kadınlar var resim kitabında. Yani, güzeller mi pek emin değil aslında, değişik oldukları kesin ama. Hepsi de bembeyaz kadınlar. Elleri çok ince ve kemikli, yaşlı gibi. Kızıl saçlı bir tanesine bakınca karnı ısınıyor her defasında. Ama onu burada kendisiyle birlikte düşünemiyor. Hayal kurmayı anlamlı bulsaydı, belki onu da kendisiyle birlikte buracıkta düşler, hayatını renklendirirdi. Hem zaten, hayat nereye kadar? Oysa dün gece kızıl tüylü bir apışarası düşleyerek aletiyile oynamıştı. Çok canı sıkkın olduğundan yapmıştı bunu. İçinde gereksiz bir parça günah anlayışı kalmıştı çünkü hâlâ. Dün akşam deniz kenarında yiyecek bir şeyler ararken rastgelmişti onlara. Kadın da, çocuk da zavallı tiplerdi. Zavallı olduklarını, onu gördüklerine sevinmelerinden çıkarmıştı. Bir de kuşları vardı. Küçük kızın elindeki kafeste. Yeşil bir muhabbet kuşuydu. Önce, onlarla ahbaplık kurup kafesi alarak kaçmayı düşünmüştü ama yaşanması muhtemel çıglıklı ve salya sümük duygusal faslın düşüncesi bile içini bulandırmıştı. Şöyle kabataslak bir hesap yapmış; kadından kurtulup kızı keyfi için alıkoymayı düşünmüş, nihayetinde ikisinden de kurtulmaya karar vermişti. Önce kadını boğmuş, kendisini kocaman açılmış gözleriyle olduğu yere çivilenmiş seyreden kızın da işini çabucak görüvermiş, kafesi (tabi kuşla birlikte) alıp eve gelmişti. Çantasında sakladığı ipi kaptığı gibi gerisingeri kıyıya dönmüş – ve neyse ki onları bıraktığı yerde bulmuştu. İpi kesip ziyan etmeye niyeti yoktu. Önce her birinin bacaklarını bağlamış, sonra ikisini birbirine, ardından ipten artanı sağlam kalmış bir çengele sıkıca düğümleyerek cesetleri suya bırakmıştı. Büyük ihtimal iki güne kalmaz berbat görünecek ve berbat kokacaklardı ama onu bir süre idare edeceklerdi. Ayrıca ateşin üzerinde yeterince kaldıklarında, istedikleri kadar kokmuş olsunlar, midesine dokunacağını sanmıyordu. Tekrar eve tırmadığında vakit epey geç olmuştu ve boğuşma, kıyıyla ev arasında git gel ve suya indirme merasimi sırasında ne kadar yorulduğunu şimdi anlıyordu. Gergindi de. Vücudunda küçük bir elektrik akımı dolaşıyordu sanki. Dikdörtgen panonun dibine çökmüş, beli lastikli pantolonunu kalçalarının az altına kadar indirmiş, biraz düşünerek beklemiş, kızıl tüylü bir apışarası gelmiş aklına ve elini hemen aletine götürmüştü. Hiçbir fırsatı kaçırmayan bir yapısı vardı ve içinde bulunduğu koşullar düşünülürse bunda yanlış bir şey yoktu. Şu saati, tarihi ve sıcaklığı gösteren elektronik panolardan biriydi bir vakitler dibine çöktüğü. Kafasını üç dört kez yavaşça panoya vurmuş ve oracıkta içi geçmişti. Kuşun ciyaklamasına uyanmıştı, nasıl uyanmasındı, görünmez biri tüylerini yoluyormuş gibi vikvikliyordu hayvan. Gürültüye, sese alışık değildi hiç. En son ne zaman yürüyen ya da uçan bir şeyin sesini duyduğunu aklına getirmede bile. Kalktı. Gitti kafese soktu elini ve görüverdi kuşun işini. Kuşu siyah bir naylon torbaya koyup çantasına kaldırdı. Kafesi yeraltı katındaki odasına götürdü. Güneş çoktu, o yüzden yukarı çıkarken Coca cola şemsiyesini de sırtlandı. Şimdi karnı acıkana kadar resim bakarak keyif yapacaktı. Küçük kızı ideal lokmalara dönüştürmek için kıyıya akşam serinliğinde inecekti. Şezlonga kuruldu ve resim kitabını kucağına açtı. İlk resme bakarken varlığının bu resimlerden daha anlamlı olup olmadığı gölgeledi aklını. Bunu düşünmeyi başka zamana bırakacaktı. Ne kadar yaşam fakiriyse, o kadar zaman zenginiydi ne de olsa. Varlığının anlamındansa küçük kızın tüylerinin çıkıp çıkmadığını düşünmeyi daha huzur verici bulmuştu.

sen ne diyosun!

Sana kaç kez söyledim, defalarca ama, onlarca değil yüzlerce kez bile az, binlerce defa söyledim, çabuk ol biraz, çabuk! Ama önce düşünceli ol, düşünceli olmazsan çabuk da olamazsın, insan düşünceli olmayınca çabuk olması da beklenemez, değil mi? Yüz bin kere söyledim; herkes dilediğini yapmakta serbest, biz birbirimize eziyet etmek için evlenmedik ki, ama serbestinin de bir adabı var. Düşünceli, çabuk ve pratik olmazsa insan serbest olur olmasına ama bakalım yanındaki, bakalım o da diğeri kadar, yani ben de senin kadar serbest olabilir miyim? Hah. Ne 'kadar'ı, gibi bile serbest olamam. Bir kere, eve gelir gelmez çantayı koyup bir kenara, üstünü değiştirmeden hatta elini yüzünü bile yıkamadan etrafa bakacaksın, ama senin yaptığın gibi durup bakarak olmaz bu iş, bakarken sağa sola saldıracaksın, evet saldıracaksın, özellikle bu kelimeyi kullanıyorum, saldıracaksın işe, yoksa o saldırır senin vaktine. Durarak bir şey yapılamaz; hem, bir şey yoktur ki tek başına yapılsın, şimdi mesela eve geldin değil mi, anahtarla kapıyı açarken bir yandan da pabuçlarını çıkaracaksın, nasıl? Bir ayağının burnuyla diğeri ayağını topuğundan çeker, böylece ayağını kurtarır çıkarırsın pabuçtan. İçeri girer girmez, tabi kapıyı kapattıktan sonra, çantayı hemen kapının az ötesine bırakacak, bir yandan geceden kalma küllük, sabah haberleri seyretmek güzel, peki ya televizyonun karşısındaki sehpanın üzerinde bıraktığın çay fincanını mutfığa götürüp yıkayıp kapatmak? Yaaa. O küllükleri bardakları kaptığın gibi mutfığa, bu arada tabi bir yandan gömleğinin düğmelerini çözüyor olman lazım ya da pantolonunun. Üstündekiler kirliyse hemen çamaşır sepetine, bu arada çamaşır makinesinin üzerine 'sonra kaldırıyorum' diye bırakılmış bozuk bir elli ya da yüz bin lirayı ya da pantolon-gömlek cebinden çıkma kirli selpak mendilleri alıp artık duruma göre, mendilse çöpe, bozuk paraysa yemek masasının üstündeki süslü seramik tabağa, kağıt paraysa cüzdana, ah tabi sakın cüzdan çantanın içine girmeyi unutmasın! Nerde kalmıştık, dur bakiyim, bugünlerde unutup duruyorum düşüncelerimi, konuşmanın ucu kaçıyor, aslında yok endişe edecek bir şey, bu kadar çok şeyi aynı anda düşününce insan bazen, bir de hepsi birden üşüşünce bu düşüncelerin işte, bir çeşit üstüste binme söz konusu oluyor. Hani yıkanmış üç makine çamaşır küçük bir çamaşır sepetinde tepeleme dururken, sen bilmezsin tabi, çünkü bu evde asla olmayan bir şey, insanın bir şeyi acil ütüleyip giymesi gerekir ve onu bulmak için sepeti devirmek zorunda kalır ya, o hengamenin içinde bulamaz aradığını çünkü. Çamaşır demişken, çoraplarını kirliye atmadan neden düz yüzüne çevirmezsin allah aşkına, sen üşengeçsin diye! Nedir ki mi diyorsun bir çorabı tersinden düzüne çevirmek, beceremem böyle küçük hesapları ama, bir çifti onbeş saniye tutsa ve o makineye girecek yedi çift çorabın olsa, böyle böyle her konuda ekstra iş çıkarsan bana. Hı? Bir de benim açımdan düşünsene, ama görülen o ki, sen söylenmedikçe düşünmüyorsun da, hani 'düşünemiyorsam söyle ne yapmamı istediğini yaparım ben' diyorsun ya hep, olacak iş mi yahu senin söylediğin, o zaman biraz az yer bir hizmetçi tutarım, yani en azından onu haşlamaya hakkım olur, ama sana laf da söylenmiyor be ciğerim, insan utanıyor kendi ayıp yapmış gibi, ki beni bilirsin. Neyse, bunlar ayrı tartışma konuları. Ne diyordum, hımmm, hah, üstündekileri çıkardın kirliyse çamaşır sepetine atacaksın, temizse doğru askıya, öyle kapı arkasındaki askılığı tepeleme doldurmak yok, yok tabi, çünkü onlar tepeleme durmaktan sıkılıp kendilerini yere attıklarında onları yerden sen toplamıyorsun. Ben topluyorum, bu evde her şeyi ben topluyorum. Ben dağınık da yaşarım demeyeceksin inşallah, deme, öldürürüm seni. Ben derleyip toplamasam bok içinde yaşarız be, bunu da böyle bil anladın mı allahın cezası, sana kaç kere dedim, etraf derli toplu ve temiz olmadı mı rahatsız oluyorum, huylanıyorum, benim de bir kötü huyum bu var işte, ne var işimi zorlaştıracağına anlayış gösterip kolaylaştırsan. Mesela küçük sehpadaki resme baktın, zaten niye bakarsın anlamam, bir resme de beşbin kere bakılmaz ki, hayır anlamı yok, bir yerden sonra ezberler insan, nedir, laf olsun diye bakıyorsun. Bir dolu şeyi laf olsun diye yapıyorsun.

Unutturma şu telefon tuşlarına kuvvetli basman üzerine de birkaç şey söyleyeceğim, onlara kuvvetli basınca hızlı basmış olmuyorsun, üstüne üstlük beni sinir ediyorsun bir de. Dünyanın bütün vakitleri bizimmiş gibi davranıyorsun sen, ama öyle mi ya? Keşkeee, ben de isterdim öyle olsun bitanesi ama değil işte, zaten hayvan gibi sigara içiyoruz, günün üçte ikisi iş ve uykuyla geçiyor, zorunlu sosyal faaliyetler var, eş dost ve akrabalar, alışveriş, sonra adamı çıldırtmak için midir nedir, sürekli bir şeyler bozulur, onları tamir ettirmek ve tekrar kullanabilmek için deliler gibi vakit kaybedersin, servisi ararsın, adamı ikna etmek gerekir arızanın ciddi bir arıza olduğuna, adamların işi bu ama nedense hiçbiri kalkıp gelmek istemez, arızanın sende olduğunu ima eder bir de, üşenmeyip kalkıp gideceksin adamın dükkânına, dağıtacaksın ortalığı. Çıldırarak içten değil be. Kardeşim çamaşır makinemin bağlantıları yanlış yapılmış, makinenin ağzına sızılacak, hayır efendim neden ben değiştireyim bağlantıları, sıfır kilometre makineyi daha on gün önce siz gelip kendi ellerinizle takmadınız mı, ee, daha ne o zaman, hıyarto? Geleceksin abicim, sike sike geleceksin anladın mı? Ne? Ha? Hayır canım, hiç suratına der miyim, şimdi sana anlatırken söylüyorum. Alttan aldık beyefendiyi ki işimiz görülsün, paramızla rezillik. Geldi tabi sonunda, artık öğrendiğine göre, arka bahçeden gelen kokunun nedenini de kendisine sorabilirsin. Bugün kokmuyorsa bile başlar birkaç gün içinde kokmaya. Bunların ölüsü bile zarar. Efendim? Ha, senin nöbette olduğun akşam. Aslında kabahat bende, ne diye saklarsın adamın ölüsünü, ne diye saklarsın bir adamın ölüsünü yani, niye diyorum niye, suç mu şimdi bu adamı öldürdüysem ben, hayır anlamıyorum ne hakkı var benim huzurumu kaçırmaya, vaktimi sinirli konuşmalarla harcatmaya, herkes istediği gibi davranmaya hak buluyor, bize de katlanması düşüyor! Bunun ölüsünü saklayacağıma atıp bir taksiye Taksim Meydanı'na çıkarsam ibret olur aleme. Ne o, gözlerini kocaman kocaman açıyorsun, ne diye, yalan mı, yanlış mı düşünüyorum sence. Zaten ne geldiyse başımıza sinirimizi alakasız şeylerden çıkarmaktan geldi. Mesela sana kızarım kapıları çarparım, tam çayımı almış sigaramı yakmış iki satır kitap okuyacakken sana kızarım okuma keyfi meyfi kalmaz, duş almadan sevişmek istemezsin, sen duşta bir filme takılırım gelirdin sevişmek için filmin içine edersin, aklımın yarısı filmde yarısı sevişmede kalırım, böyle böyle içine ederim kendi hayatımın. Oysa sen öyle misin ya? Ne olursa olsun sürdürürsün yaptığın şeyi, değişik bir çeşit bencilliğin var, anlayamadım gitti, ama anlayamadıysam da sinirlenmiyorum demek değil bu. Neyse, çok terliysen, sahi terledin mi, duşa sokayım seni istersen, hı?, olmaz kusura bakma, çözemem de açamam da, sen duşa girmek istiyor musun istemiyor musun onu söyle, hep böyle yaparsın zaten, ben ne diyorum sen ne diyorsun, allo kime diyoruz, ben bir şey sorarım sen başlarsın başka bir şey anlatmaya, ya kardeşim önce soruma cevap versene, sonra girersin istediğin kadar ayrıntısına işin, ne gereği var lafi uzatmanın, ha bir de sadece uzun olsa iyi, absorbe dersin emmek demeden bırakmazsın, pabuç desen ayakkabının hatırı kalır mazallah. Hayır ben sorunun cevabını istiyorum arkadaş yoksa gider ana britannicayla evlenirdim, hem daha ucuza gelirdi hem de ayda bir tozunu almak dışında iş çıkarmazdı başıma. Darılma şimdi ama doğruya doğru bu böyle. Konuşmayacağına söz verirsen, ağzını açayım da iki yudum çay içireyim, çok güzel olmuş. Bu arada, insanın yüzü de en az dili kadar konuşkan fark ettin mi? Aklıma geldi, söyleyeyim dedim. Ben yaptım diye söylemiyorum bak gerçekten iyi demlenmiş çay, o surat ne öyle, boşver vazgeçtim, çaysızlıktan ölmezsin ya! Senin tafranı çekemem bir de, yeterince çektim. Senin sıkıntın önde gelir, nasıl da unutmuşum, bu hep böyle oldu. Ama buraya kadar. Bitti artık. Senin değişmeyeceğin ortada olduğuna göre, yook, sallama öyle kafanı, maşallah!, domuz gibisin bakıyorum da gene, senin için üzülende kabahat. Debelenme, oranda buranda iz kalacak. Debelenme dedim sana, bak koparmiyim seni, bu haldeyken bile oranı buranı sallayabiliyorsun ya, ne diyim ben sana, ne diyim, allah yani. Bir de bana bak. Şu beni düşürdüğün duruma bak. Seni tanıdığım günden beri beni mahçup etmek dışında bir şey yapmadın. Tam bir

profesyonelsin bu konuda. Kendi derdimi bırakıp hep sana koştum, sana. Hep sen vardın; senin yorgunluğun, tatsızlığın, mutsuzluğun. Bir şeyi de keyifle yapamadım, senin eksikliğini çektiğin bir şey vardır korkusuyla. Yazık. Bana yazık değil ama, suç bende. Nöbetten gelirsin, yok ayaklarımın altı sızlıyor da, yok hasta işimi zorlaştırıyor, yok yan odadaki hekimin cızırtısından kafam şişti de. Ohhooo! Sen ne diyorsun! Bir de bana sorsana ne haldesin diye. Yok efendim yok artık sormanın bir faydası, sür eşşeği! haddiii. İşe gidip gelmişim, allahın öküzleri sinir bırakmamış, bu konuyu da bir ara düşünsem iyi olacak ya neyse, gelmişim evime güçbela, minibüslerde itiş kakış ve kokuş, bir sigara yakıp televizyon karşısında ayaklarımı uzatayım da iki dakika dinleneyim, başka arzum yok. Ama oturmadan şu makineyi çalıştırayım, arada hassas renkliler de yıkansın, yatmadan asarım. Sen misin tatlı planlar yapan. Olur mu? Olur mu hiç? Sorarım sana, olur mu? Soğuk programda kaynatıyor makine, o ne ses öyle bir duysan, kopardı zincirlerini yürüyüp gidecek alet banyodan dışarı. Alete yazık, bir, ya benim mavi askılım, fosforlu yeşil, kolsuz gömleğim ha? Boyar ya da allah korusun çekerse ne olacak! O gömleği alalı en az üç yıl oluyor, nerden bulucam aynısını. Gidip mutfak çekmecesinden aletin kullanma kılavuzunu alıyorum servisin telefonu için. Kullanma kılavuzunu elime aldığım an kılınmam lazımdı hayret! Kılavuza bakıp da adam sanırsın bunları. Atıyorum şimdi; Mecidiyeköy, Şişli, Nişantaşı'na bir servis, Elmadağ, Harbiye, Taksim'e bir servis bakıyor. Düşünmüşler herifler yani, ola ki başka servisi ararsın. Palavra. Bir bok düşündükleri falan yok. Adam gelmek istemiyo, istemiyo ama yanlış takmış hergele, hayır aramadan özellikle baktım makineyi bağlarken verdikleri servis makbuzuna da aynı yeri aradım bir de. Yüzsüz bunlar, terbiyesiz. Ciyaklamasam, ki bilirsin hiç benim tarzım değildir, ayrıca sevmem öyle iş yaptırmayı, gönülsüz yapacağına hiç yapmasın daha iyi. Bazen sen de yaparsın ya, bir şey isterim, yani evliysek de ben hizmetçisi tayin edilmedim ya bu ilişkinin, bir işi de kendin akıl et de yap be adam. Sırası mı şimdi bakışını çakarsın hemen. Yani, var ya, böyle o an içimden, elindeki bir yana seni bir yana çarpıvermek geçiyor her seferinde. Tahammülüm yok anlıyor musun bana itiraz edilmesine, surat asma bana, asma dedim. İki satırlık şey için içine ettin be bu ilişkinin. Herifler de, aynen, beş dakkalık keyfimin içine sıçtılar. O kadar yırtıldıktan sonra geliyor, sadece alet çantasını değil, asık suratını da getirmiş. Makinemi yaptırmak en doğal hakkım be benim. Hatalı olan sensin lavuk. Zannedersin tamirci değil, aletin mucidi herif. Herifçioğlunun terbiyesizliğini görmek için mucit olmaya gerek yok, ama alttan almak için peygamber olmak koşulu aranıyor. Hayır yani, anlatamam sana ne kadar bozuldu sinirlerim. Bir gece önce banyo perdesini takıcam diye debelenmiştin ya, hani kırk saat sürmüştü, bakma öyle bakma öyle, yalan mı, değil, dedim; çağıralım bir adam, yapsın verelim bir beş milyon, hem daha çabuk olur hem daha temiz. Çabuk ve temiz. Adam öfür pöfür yapınca, banyo zaten rezalet halde, aletleri kaldırmadın diye de kapışmıştık hani, işe bak, şimdi senden özür diliyorum matkabı kaldırmadın diye o kadar tantana yaptığım için, adamla göz göze gelmemek için fayansları sayarken, matkapla göz göze gelince kararımı verdim. Severim zaten çabuk karar almayı. Al işte şurda priz, al işte öbür yanda eşşeğin hası. Dayadım matkabı kafasına. Ne kadar da titriyor o alet. Helal olsun sana valla, fayansları kırmadan açtın ya onca deliği o gece. Ama mesele pisliği temizlemekte, iyi kötü herkes bir şeyleri delebilir. 80-85 kiloluk herifi alt kattakilerin yattığından yüzde yüz emin olana kadar bekleyip bir kat aşağı taşımak! Bu arada, sizinkilerin hediye ettiği aslan desenli korkunç battaniye de sizlere ömür. Arka tarafta, tak tak tuk tukla aylardır pazar sabahlarımızın içine eden gürültücü inşaatçı arkadaşlar olmasaydı bu işi kesinlikle başaramazdım. İnşaatın arka tarafına moloz, kum, yiyip içtiklerinin çöpünü yığıyorlardı ya sürekli, o çöpün arasına katık ettim benim tamirciyi de, orayı temizlemeye kalkıştırlarsa onu da atıverirler artık bir zahmet. Dayanışma diye buna derim ben, heyt be. Sonra tabi banyoyu adam etmek, allahım neydi o! Neyse ki iş temizliğe gelince canavar kesilirim de. Ama, var ya, sabahın köründe gelip de, ben bir yudum çay

iki lokma ekmekle işe gitmek için ayrılmaya çalışırken, yok nöbet şöyleydi de, hastanın teki fiş almamış da, yandaki herif sabaha kadar susmadı da. Adam ol da sustur. Ben burda katil olmuşum be, katil, senin dert yandığın şeye bak. Adam ol da sustur be. Onu da mı ben yapayım? Velin miyim ben senin? Şurda nerdeyse bir yıldır evliyiz, bir akşam da ekmek keserken ekmeği nereye koyacağını sorma ya. Ananın karnından ekmek sepetiyle mi doğdun be adam. Yok işte ekmek sepeti, yok. Ben almadım belli, sen de almadın. Soracağına alsan ya. Hem olsa ne çıkar, göt kadar mutfakta bir senin sepetin eksik. Noluyo peki, böyle böyle geliyor insanlar 'tak sepeti koluna' yoluna. Kızıyor musun bana, kırılıyor musun böyle şeyler dedim diye? Ne kötü böyle olması, yani seni sevişecekmişiz gibi kandırıp bağlayarak beni dinlemeni garantiye almam. Bunlar bir yana, ben en çok neye kırılıyorum biliyor musun? Öğrenmek istiyor musun? İstersin tabi, şu an göstereceğin her ilgi kısıntısının bu olaydan sıyrılması sağlayacağını düşünüyorsun. Gene yanlış yapıyorsun. Geçti artık, sıkıldım ben. Biliyorum, hiçbir şey o ilk zamanlardaki gibi kalmaz ama, ne bileyim, sana geldiğimde çok yorgundum ben ve bunu gördüğünü sanmıştım. Ne kadar yatkınım yanılmaya. Üçüncü ama son evliliğim olacaktı. Bir açıdan, gene de son olacak. Senin beni herkesten farklı sevdiğini sanmıştım. Ama şu, sana bir şey söylediğimde, bir eleştiri yaptığımda, seni itip kakıyormuşum gibi hissettirmen yok mu, cici çocuk. Senden iyisi yok değil mi, kalplerin birincisi sensin. Biliyor musun, ne olursa olsun, geçmişte yani ve elbet şu içinde bulunduğumuz durum da dahil buna, hiçbirinde bu kadar acı çekmemiştim. Esas acı çekmesi gerekenin sen olması lazımdı. Bu da senle olmanın acıkomik yanı. Bazı şeyleri anlamakta biraz daha erken davranabilseydin olmayacaktı bunlar. Bugünü yaşamayacaktık, böyledir bu işler. Başının altına bir yastık koyayım ister misin? Rahatsız olman düşüncesi çıldırtıyor beni, bir şeyin, benim halledebileceğim bir şeyin hele, seni rahatsız etmesi olasılığı. Kemiriyor içimi. İstedikleri olmazken bir de kemirilmesi insanın. Zor. Sevmek de, birarada yaşamak da. Ağlıyor musun? Ağlama. Üzersin beni. Üzülecek kadar bile vaktim yok. Sıkıldım, gitmem gerek, arkada bırakmam. Sana da olmuştur, her şeyi bırakıp gidiverebilme, elindeki çay fincanını mesela, başlangıç olarak tabi, öyle masa ıslanmasın diye itinayla falan değil bırakmak elinden, artık nereye düşerse, yapmakta olduğun işi, evi barkı, dostları, aileni, hiçbir şeyi ve hiç kimseyi takmadığın bir an olur, öyle işte. Birden yürümek, saatlerce yürümek istersin kilometrelerce, bütün karaların, denizlerin üzerinden yürüyüp geçebilecekmiş gibi hissedersin kendini, yapmazsan ölecekmiş gibi daha bir sıkılır için, o okuduğun bazı kitaplardaki boğucu iç sıkıntısı. Sonunda bir durak yokmuş gibi yürümek. Durdurmaya kalksa biri omuzlarından tutup bir kenara fırlatabilirsin, herhangi bir yerinden tutup sarsabilirsin. Gerçekten içinden geçen bir şeyi, bir kez olsun yapması insanın ne fevkalade bir duygudur kim bilir. Sonra neden, öfkelenildiği hızla yatıştır da insan, karşısındakinin korkulu yüzüyle içerde bekleyen öfkesi tekrar kabarır. Kimim ki ben, benden niye korkarsın, neden seni engelleyen kaynak benken bir kere olsun sesini yükseltip de sen beni korkutmazsın, neden her şeyi yeni öğreniyormuş, her şeye yeni başlamış gibi bir yavaşlık içindedir. Seni neden kimse kovalamaz, neden ben olmak zorundayımdır o. Senin o yürüyüşe çıkmak için hazırlanman bile saatler alır. O kadar çok vakit kaybettim ki bugüne gelene kadar, artık tahammülüm kalmadı. Sendeki doygunluk mudur neyse artık adı, bende yok o. Yapmam gerekenler var, durup senin yaşamayı seyrederken olmuyor, senin savurganlığın tüketiyor beni. Azıcık şeyle yapabilen halin beni dayak yemiş gibi bırakıyor. Saygı duyulacak bir şey bir açıdan, başka bir konumda olsaydım o da. Konuşmaktan da sıkıldım, nasılsa istediklerimin onda birini bile anlatamam sana, ben anlatabilsem sen anlamazsın, anlasan ne fayda, senin hamurun bambaşka. Yoruldun mu? Ben de. Senin gibi zarif bir adama daha zarif bir ölüm yakışır elbet, ama bundaki anlam hiçbir zerafet ölçüsüyle ölçülemez korkarım. Böbrek sancılarının yüzünden iğne yapmayı bile öğrendim ben be senin için. İğne gördüğümde en yakın deliğe kaçardım oysa. Ama artık senin yüzünden kaçacağım delik

falan kalmadı, seni arkada bırakmak da istemiyorum. Abartılı terkedilmiş, kıymeti bilinmemiş adam acılarıyla herkesi karşıma almana izin veremem. Kusura bakma. Bu kez benim usulümle olacak her şey. Merak etme, yanı başında bekleyeceğim. Sonra çözeceğim seni ve yatak odasına taşıyacağım. Bir güzel uyku çekip sabah yanı başımda sevgili eşimin ölüsüyle uyandığımda yaşayacağım dehşeti ve hayal kırıklığını düşünsene. Oysa her şey ne kadar da güzeldi!; güzel bir ilişkimiz, güzel bir evimiz, güzel paralar kazandığımız işlerimiz, senden benden muhabbetli dostlarımız vardı. Ama sen muhabbet etmeyi bile bilmezsin ki, beşbin tane soruyla içine edersin muhabbetin, o alıp başını gitmek ister sen tutarsın kolundan, hep bir sorun vardır soracak. Eline geçirdiğin her şeyi tutmak istersin, boğana kadar bastırırsın koynunda. Bulduğu tarla farlesini alıkoymaya çalışırken fazla sıkıldığı için cebinde öldüren çocuk gibi. Ama ben senin cebinde ölmeyeceğim. Kendimi daha fazla suçlu hissetmeyeceğim. Kolonya kalmamış o yüzden pamuğa kendi güzel deodorantımdan sıkacağım. Biliyor musun, bu ortaya çıkarsa ne kadar üzüleceğim? Üç dört dakika ya sürer ya sürmez. Yaticam kalkıcam sabah olucak, önce hastaneyi sonra da anneleri arayacağım. Bir süre sonra toparlanıp gitmeye kalktığımda itiraz etseler de kimse şaşırmaz. Düşün bir kere, evi hemen bir emlakçıya veririm, eşyaları da bir eskiciye ya da ihtiyacı olan birine, bir tek arabanın anahtarı ve üzerimdekilerle gaza bastığım gibi. Bu iğnedeki de bir şekilde senin gazına basacak. Tansiyon yükselir. Nabız artar. Kalp durur. Kim bilir kaç basar kalp durmadan önce? Ne yazar! Her şeyi düşündüm merak etme, şu küçük lateks eldivenlerden de var bir çift. En güzel yanlarından biri de, insanlar kendi dört duvarlarında, düştüğüm acıklı durumu düşünüp benim için yazıklanacak, senin yüzünden bana acıyacaklar. Nasıl? Hadi, bitirelim başladığımız işi, bilirsin, yapılacak işim varken oturmak sinir eder beni. Kıpırdanma ama birtanesi, canın yanar sonra, rahat bırak kendini, bana dersin ya hep sevişirken, rahat bırak kendini, bu kadar kontrollü olma diye, sen nerden bileceksin ki, tövbe, ben bu kadar geliyorum kardeşim ya, esas sen rahat bırak beni, hadi hadi uzatma, daha seni yatağa taşıyacağım, terlerim tabi duş almam gerekir, sonra uyumadan sahneyi kurmak lazım. Ne o, korktun mu bitanesi, benden mi korktun? Alacağın olsun.

8 Kasım Edif İsa etke Allah
 9 hem affetmiş güllorumuzun yer
 10 CİNNETTİR berimkinin bek
 11 tain edebilir sende bende
 12 Göklerde kurtuldu hep vildin ^{adnan}
 13 herkez basur İsa. bğün seyr
 14 demedi. Senin süsün yadılar ~~sest~~ Skat
 15 doğdu İsa Taldiri Allahın
 16 kışık alınıyor bğün ~~sest~~ yğünde
 17 arkkedi Allahın veldiği come alden
 18 İy ~~sest~~ de tone bğün. sakte herkez
 19 İsa herkez kurtuldu İsa'nın veldiği
 data iyi old bğün kışık

HAZİRAN

	Dolar		Lira		Altın	
	Temmuz/July	Ağustos/August	Eylül/September	Ekim/November	Kasım/October	Aralık/December
Pazartesi/Mon.	7 14 21 28	4 11 18 25	1 7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28
Salı/Tue.	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29
Çarşamba/Wed.	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30
Perşembe/Thu.	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31
Cuma/Fri.	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25
Cumartesi/Sat.	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26
Pazar/Sun.	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27

beynimden vurulmuşsa döndüm...

“21 Aralık gecesi eşim Hakkı Bey’le görümcelemere geçmiş olsuna gidecektik. Beyi kalp krizi geçirmişti; eve çıkalı da oluyordu bayağı. Çocukla gidilmez hasta ziyaretine diye kızım Şebnem’i ablasına bıraktık. Gülnur, benim büyük kızım 22 yaşında. Evli, onun da kendi kızı var, bizim Şebnem’le bir yıldır araları. Kızı bıraktığımızda daha dokuz olmamıştı saat. Gittik görümcelemere. Hasta ziyareti kısa tutulur; biz de zaten bir kahve içip hal hatır sorup karşılıklı, kalktık. Saat onbuçuk falandı herhalde Gülnurlar’daydık. Çay yapmış, ‘Haluk sine beşe gitti, gelin birer bardak içelim, içiniz ısınır,’ diye de ısrar edince, kıramadık hatrını girdik oturduk. Kızlar da uyumuşlar, lafımızı biliyoruz bari diye diye epeyce oturmuşuz. Haluk geldi sonra. Gülnur’a meyva doğrattı, yedik. Sonra dedik hadi biz kalkalım. Gülnur’da bir ısrar bir ısrar, sanırsın şehirlerarası yerden gelmişiz. ‘Oturun daha’ diyor başka bir şey demiyor, olmadı, ‘bari Şebnem kalsın, uykusu bölünmesin’ diye döküyor dillerini. Torunum Bahar, Şebnem’den bir yıldan az sonra doğdu. Biri üç biri dört yaşında. Torun altı aylık yoktu daha, bir ateşlendi hepimizi yaktı üzüntüden. SSK’ya götürdük, üşütmüş dediler başka bir şey demediler. Daha kundağından çıkmamış bebek nerde üşütür, ama doktordan iyi bilecek değiliz a? O ateşin kokusu sonradan çıktı. Menenjit olmuş bu, dediler Fomara’daki poliklinikte. E dedik ne yapcaz, nerde bunun çaresi? ‘Geçer geçmesine de teyze,’ dedi ordaki doktor, ‘geç getirmişsiniz, maraz bırakır.’ Kafasını kötü edermiş; aptal oldu çocuk anlayacağınız. Zaten kadın kısmı akıllı olup da napacak ama... İşte böyle böyle, Gülnur hepten düşkünleşti Şebnem’e. Gece de öyle bir ısrar etti, bundandır diye yani şüphelenmedim ben de. Dışarısı kış kıyamet, üşümesin diye Bahar’ın battaniyelerine falan sarmış bizim kızı kat kat, her bir tarafını örtmüş rüzgâr yemesin. Yürüyeceğiz de eve, üç sokak yukarda ev, caddenin karşısında. O sardı sarmaladı, ben de katık ettim çocuğu göğsüme; öpüşüp ayrıldık. Kız uyanmasın diye kucağımda hiç ellemeden yetiştik evimize. Geldik eve. Düşündüm; uykuda ıslatmasın altını, çişe tutayım bir yatağa koymadan. Pabuçlarımı bile çıkarmadan dosdoğru banyoya gittim. Battaniyeyi kaşkolü çözdüm, kabanı falan soydum lambayı yakmadan. Birden dedim ‘Bu çocuk buz gibi, ama nasıl. Hem de bir acayip ayakta duramıyor tutmasam.’ Hakkı’ya ‘Koş!’ dedim. Koştı geldi, lambayı yaktı. Lamba yanarken dünyam karardı benim, beynimden vurulmuşsa döndüm. Kız koptu gitti elimden; o bir yana, ben bir yana savrulmuşuz. Gözümü hastanede açtım. Bir gecede iki evlat kaybetmişim, başka ne söz söylüyüm!”

cennet annelerin ayakları altında

burnundaki et yüzünden horluyor hiç rahat yüzü görmedi ki soracak olsan öyle der ne paradan yana şansını vardı ne kocadan ne de benden babam çulsuz ayyaşın tekiydi ama annem bizi ondan kurtarmasını bildi ne pahasına çok şey tahmin edemeyeceğiniz kadar gençliği güzelliği mesela sonra kendi anne babasına ne demeli o zavallı ihtiyarcıklar da kahırlarından öldüler neyse ki ölmeden haklarını helal ettiler ama o bana hakkımı helal etmeyecek kötü bir evladım ben insan evladından duasını esirger mi hiç esirgeyebiliyormuş işte okumadım adam gibi bir iş tutturup eve bir sıcak çorba sokamadım ben adam mıydım ki şöyle eli yüzü düzgün iyi aile terbiyesi almış tutumlu kayınvalidesine saygıda ve hizmette kusur etmeyecek bir kız getirecektim eve gelin diye ne mümkün amma horladı be kalksam uyanır şimdi terliği olmasa bile küfrü yeriz güya bira içip türkiye hong kong maçını seyredecektik kahvedekilerle sıvışamadım kurtulamadı şu hastalıktan bi de şu berbat hayattan allah canımı alsa da kurtulsam diyor ya hep pek içten söylediğine inanmıyorum biri dedemden kalan dükkândan biri de emekli maaşından iki yerden para giriyor eve arada ben de yirmi otuz milyon nasipleniyorum iyi çocuk olduysam fikriye teyzenin kızı gülşen bir tencere bir şey yapıyor hatta bazen ortalığı silip süpürdüğü de oluyor annem beğeniyor galiba o kızı ama ben hazzetmedim pek bıyıklı basbayağı ben varken tuvalete yatağa bahçeye komşuya taşıyorum annemi ben yokken işte kendi başına debeleniyor ben yokken pek bir yere gidemiyor ben ne nankör evladım her şey sırayla ama şimdiki gençler sıra seki biliyorlar mı ohhooo ne gezer anne yavrusuna bakar büyütür kollar ne için yarın öbür gün kendi elden ayaktan düşünce evladı da kendisine baksın diye bakma öyle sıkıntılı sıkıntılı suratıma peygamber efendimiz ne demiş evlat istediği kadar hayır işlesin annesine bir of derse cehennemde yanar çok mu şey istedik senden ne evlatlar var analarını sırtlarından indirmiyorlar ulan biz deve miyiz desem terliği yerim suratımın ortasına akşam karanlığına kaldıydım bir keresinde iki kale maç yapmıştık çocuklarla bir hafta okula gidemedim ayaklarımı çürütmüştü bırak okulu yataktan kalkıp tuvalete gidemiyodum acımdan ama dizini dövmeyen kızını da döver oğlunu da beni doğuracağına bir kız doğursaydı şimdi rahat ederdi belki belkisi yok kesin rahat ederdi kızı bir tanecik anasını böyle tek başına zavallı komazdı aç değilsin açıkta değilsin anne diyecek olsam tuuuu allah belanı versin zaten fırsatını buldukça tuuuu allah belanı versin hayvan o duymadım sandı ama duydum geçen gün olcay hanfendi melih bey ilen konuşurken bir bok yapmaktan aciz kaç kere dedim solo beyaz tuvalet kağıdı solo yoksa gala da olur gitmiş gene zımpara markalardan birini almış hayır kağıda yazıp da verdim ayrıca unuttum falan demesin diye alerjik bünyem benim hem müşterilere de ayıp oluyor allah belasını versin serserim herif kıcı bile hassas bunların bir de bazen aklınca ofis oğlanı diye espri yapmıyo mu ulan bi akıllı sen misin dünyada inadına almadım lan solo almıyom lan nolcak böyle karı bende olacaktı ki bak nasıl yola getiriyorum orospuyu iki günde ulan bende bir karı olcaktı ki ulan annem o zaman da yanında yatırır mıydı beni yok be yatırmazdı ne hikmetse iş yatmaya gelince güzel oğlum benim oluruz hemen güzel oğlum gece karanlıkta yalnız bırakmaz annesini ulan moruk gebersin ilk iş para biriktirip yatak alıcam kendime tek kişilik evet yataştan alırım marka olsun kaliteli yumuşak kullanılmamış olucak tabi temiz çarşaf da alırım kokusuz he kokusu olmayan yok yok vernel kokar vernel koksun şöyle lavanta falan hoş bir şey pazarlamadaki handan hanım gibi koksun ne güzel gülüşü var hele eline sağlık naci efendi deyişi naci efendi o kadar yaşlı mı görünüyorum ben kapıcı kılıklı mıyım efendi diyor bana en fazla iki üç yaş fazlam vardır ondan fazlaysa kuran çarpsın ama olcay karısı yok mu olmicay olcay hanım olmicay kalırsın sen sittin sene bekar bu cadalozlukla ne yapalım yani ofis boy da gerek değil mi dükkâna hah o zaman ne konuşuyosun orospu konuştu da ne oldu ehliyet almakla iyi etmişim zamanında annemden parayı koparana kadar göbeğim çatlamıştı ama iyi oldu iyi yoksa sizi toplantılara kim taşırdı olmicay hanım ohh içim bir tuhaf oldu

seksi kahpe yaz kış sütyeni gözükür yaz kış gömlek giyer hiç üşümez mi allahın verdiği kuldan saklamıycaksın tabi ama saklama sen saklama ama ileri geri de konuşma insanlar hakkında ayıp hele arkasından konuşmak daha da ayıp bir gün biri çıkar kesiverir dilini dimi ama he he ne o hoşuna gitmedi mi kusura bakma ne yapalım seni akşamın bilmem kaçında kartala götüreceksin hali yok melih beyin dostluk bir yere kadar bu kadar geç saate toplantı mı kalır naci efendi ne güne duruyor araba sende kalsın pazartesi getirirsin naci efendi geçerken handanı da bırakırsınız bostancıya geç oldu handanı bostancıya sırtımda taşıyım ben korkum rahat eder mi eder mi ha ne

– Yaaa, ne var anne ya?

– Düzgün konuş! Kaldır koca kışını da bir bardak suyla ilacımı getir, çarpıntım var. Kalk lan, sallanma, tuuu allah belanı versin hayvan, ölsem yanbaşımda umrunda değil.

– Aman anne ya.

– Kalk it!

– Tamam, bekle.

sen bekle ben getiririm suyunla ilacını sen iste ben yaparım ne istersen yaparım analık

– Sallanma lan!

– Tamam! Geldim.

patla ne bitmez çarpıntıymış çarpa çarpa bitmedi

– Al.

– Al denmez, buyur annecim. Geldin gidiyorsun hâlâ öğrenemedin. Millet neler yapıyo anasına, sıcak sudan soğuk suya sokmuyo elini anasının. Ah yarabbim, ah yarabbim ne günahım vardı. Hık demiş babasının burnundan düşmüş. Sen de onun gibi işe yaramazın tekisin, hamurun bozuk, baban gibi senin de hamurun bozuk. Nankör hayvan, it beslesem ayağımın dibinde yatarı.

– Ee, biz yatmıyo muyuz yani, korkuyosun diye yatmadık sanki elin karısıyla yatıyoruz.

– Yuhh! Git de yat elin karısıyla sıkıyosa. Parasıyla bile yatmazlar senle be, parasıyla bile yatmazlar! Bir tane anana çok mu gördün bir geceyi be, korka korka uyusam daha mı iyi, yazık yazık.

ne bi gecesi be ne bi gecesi kendimi bildim bileli her allahın gecesi

– Aman anne ya, amma uzattın ya akşam akşam, hadi iç şunu da yat.

– İç şunu da zıbar deseydin.

– Anne!

– Tamam tamam. Ohh, yarabbi şükür. Al, al şunu da koy şifonyerin üstüne. Hadi ışığı da söndür, zaten kaçırıldın uyukumu, sabaha kadar gözüme uyku girmez şimdi.

ne demezsin içimden atmışa kadar sayıcam uyumazsan ne oliyim bir ki üç dört beş altı yedi sekiz dokuz on onbir oniki onüç ondört onbeş onaltı onyediy onsekiz ondokuz yirmi yirmibir yirmiki yirmiüç

yirmidört yirmibeş yirmialtı yirmiyedi yirmisekiz yirmidokuz otuz otuzbir he he otuzbir anne otuzbir uyudu lan valla uyudu polis gelirse moruk konuşur mu dilsiz olsa dile gelir valla döker bütün kirli çamaşırları ortaya okusun dedim okumadı bari bir meslek öğrensin diye tamirciye çırak verdim para çaldı müşteriden aman koymasınlar kapının önüne diye ne kadarsa verdik müşteriye susturduk doymadı hayvan gene çaldı kancık bu kancığın kanında var namussuzluk hayasızlık babası gibi o mendebur babası gibi mahallede duymayan kalmadı kapı kapı dolaştım dükkânları üste para vericem istemedi kimse valla bunu ah ah bana kalsa ben de istemez idim ama ana kalbi işte dayanmıyor ite kaka koyduk bir işe getir götür yapıyor allah razı olsun olcay hanım olmasa çok insafılı kadın ne kadın ama oğlum adam olsaydı da böylesini tutup getirseydi eve canım feda gözüm açık gitmezdim yok anam yok adam olmaz bu hiçççç uğraşmaya değmez ama analık işte kesin konuşur benim moruk ama handan hanımın yanında öyle ileri geri konuşmasaydı olcay karısı da en geç pazartesi öğlen uyanır birileri cebini sattığım iyi olmuş nerden bulacaklar gecenin bir yarısı arabayı da yıkamak zorunda kaldım sol arka kapı az biraz göçtü ama taş kafa olcay ben bokumu işte böyle taşa silerim he he bütün zevkimin içine ediyodu kaltak ya nerdeyse ne kan varmış karıda amı da kanı kadar sulu olsaydı atardım birkaç posta daha ama ne gezer gasteyle de parlattım bir güzel kaportayı ama var ya çok güldüm haa tam gasteyi atacakken bi de baktım tüysüz diyet tavuk yapmış herifler pespembe lan yolmak falan gerekmiyecek kesimhaneden direkman tencereye yani pamuk helva gibi pembe tavuk yapmışlar lan pembe pembe handan hanımın hırkası da pembeydi ama tatlı bi pembe gülerkenki yüzü gibi kendi gibi ulan benim kıcıımı silip silmediğimden sana ne sana ne lan benim bokumdan silerim silmem bıktım lan artık söylemeyin napıcama ben bilirim yapılacağı handan hanım utandı kıpkırmızı oldu ama artık muhabbetten mi benden mi yakıştıramadığından mı utandı ama güldü de neyse bi kaza çıkmadan bıraktık da onu evine ordan bastım kartala ay ne biçim kullanıyosun naci sana ehliyet verende kabahat ya tabi ehliyet benim neyime ay naci yavaş bana naci bey diyeceksin anladın mı naci efendi bey ol da diyelim diyeceksin orospu anladın mı ister öyle diyeceksin ister böyle kartal da ne bastım doğru darıcaya istediğin kadar bağır sade deniz duyar seni dennnizzz annadın mı hadi bakalım nolcak şimdi kıcıımı bile silemem ben annadın mı cezalıyım ben vur pipime pipime vur dedim cezalıyım ben vur vur daha sert vur ne o daha önce hiç mi görmedin o zaman hem bak hem vur vur al eline sık sık adam gibi ohh

– Tuuu allah belanı versin hayvan herif, allah bin belanı versin! Karı da getirseydin bari! Ulan insan tuvalette muvalette yalnızken yapar bunu hayvanoğluhayvan! Ulan hayvanoğluhayvan, eşşoğlueşşek, tuuuu! utanmadan annenin yanında bir de! Kalk, kalk lan it, abdestimin içine ettin, kalk hayvan kalk cezalıydın!

fikrisabit

Zil kendini yırtmaya başladığında vakit neredeyse geceyarısını bulmuştu ve yırtınma, günün bu en gizemli saatinde oldukça yakışıklı durmuştu doğrusu. Faruk zile neden tepki vermedi acaba? Halının kirli ve karışık püsküllerine bakarak bekledim. Yine gezintiye çıkmış olmalı. Ne bulur dışarlarda bilmem! Üst kattan tıkırtılar geldi. Zil tekrar yırtındı; ne var ki bu kez ilkinden daha kararlı. Faruk dışarda ve biz ikimiz evde yalnız olduğumuz için soluğu üst katta aldım. Yatak odasının kapısı aralıktı ve gece lambasının çiğ ışığı kendini belli ediyordu. Daldım içeri. Yer üstünde yaşayan hiçbir canlıya ait olamayacak –kesinlikle olasılık dışıydı bu– o sesi de işte tam o sıra duydum. ‘Fikrini ne zaman değiştireceksin?’ Bu adamın sesinde alternatiflere yer yoktu; ihtimal, sözlüğünde de. Ama severim ben kararlı erkekleri. Daha doğrusu, kararlı erkekleri severim. Çıt çıkarmadan birbirimize baktık. Yatağa sıçradım ve pikenin açık kenarından dışarı sarkan eline dokundum. Güzelim beyaz tenine bir haller olmuş, çirkinleşmişti. Hiç sevmem çirkin kadınları. Tahammülü zordur. Ay ay ay. ‘Değiştireceksin,’ diye bağırdı adam ve bizimki mora çalan bir buz yeşiline dönüştü desem! Kalktı, kapıya doğru bir iki üç adım attı, sonra birden aymış gibi durdu. Ten rengi ne olursa olsun, bu dar kesimli, ince askılı lila gecelik içinde fevkalade görüldüğünü, ama bacağına sürtünmeye kalkarsam tekme yiyeceğimi düşündüm. Zarafet doğuştan gelen bir şey ve piyangoonun kime vuracağı da belli olmuyor. Her neyse, Faruk evde olsa bile, aşağıdaki zibidi bu gece için özel olarak bir seslendirmeci falan tutmadıysa, şansımızın sıfırın altında olduğuna karar verdim, ‘Ona kadar sayacağım,’ dediğinde öldürücü ses ve estetik düşüncelerimden de böylece kurtulmuş oldum. ‘Bir.’ Ardından, koyverdiği kahkahayla, tüylerimin, yeterince vakti olan birinin çıplak gözle bile sayabileceği pozisyonu alması mı? Bu konuda konuşmak istemiyorum. Kahkaha kadar beklenmedik bir şey oldu derken; yatak odasının camı ve gözardı edilemeyecek miktarda kan eşliğinde Faruk içeri muhteşem bir giriş yaptı. Kuyruk namına bir şeyi vardıysa da, bu yaratıcı tecrübeden sonra boynuna kolye olmuştu. Hayattayken de farklı davranmadığımı söylesem, kafamı çevirdiğim için beni yine de suçlar mısınız? Bizimki şifonyerin çekmecelerini kurcalaya kurcalaya sonunda bir silah bulup çıkardı. Kullanmasını biliyorsa amenna, yoksa ayvayı yediğimizin resmidir. Bu arada aşağıdaki de boş durmamış dörde gelmişti. Bizimki elinde silahla kapıya yönelince, tüylerime kan falan bulaşmış mı diye bakıp hızla peşine düştüm. Hergele sayı sayarken kapı tekmelemek ve yumruklamaktan da zevk alıyor gibiydi. İster uyur ister uyanık, komşularımızın sağır sessizliğini takdir ettim. Aman, gözü kör olsun böyle zenginliğin, insan yılın olayını kaçırdıktan sonra. Peki ben neden karışmışım bu işe; merak. Sizden çok beni öldürür. Sokak kapısına gelmiştik nihayet. Bütün o gürültü patırtı, saymalar, tekme, yumruk faslı gelmemizi bekliyormuş gibi durmuştu. Bizimki kapıyı açtı. Göz göze geldiler. Adam göz göre göre içini çekti onu görünce. ‘Yedi’yi üfleyiverdi. Ne kadar da güzel bir adamdı; allah için çılgınlığı bile güzel adamın. Sesinde saklama inceliği gösterilmeyecek bir zafer vardı. ‘Fikrimi değiştirdim,’ dedi bizimki. ‘Başka yolu yok, kalmadı.’ Bunu söylerken de sağ elinde tuttuğu ve kapıyı açarken sinsice arkasına sakladığı silahı oyuna sürüverdi. ‘Beni öldüremezsin, yapamazsın,’ dedi adam. Zafer, rolünü kimseye kaptırmamaya kararlı. ‘Başka bir şey denemelisin, işe yarar bir şey.’ Ah aşk, kılavuzların kılavuzu! ‘Bunun işe yarayacağını düşünüyorum, biliyorum öyle olacak,’ diyen bizimki miydi, öpüşen balıkların sesi miydi duyduğum? Hımm. İhtiyarlıyorum galiba, olan biten fazlasıyla etkiledi beni. Oldum olası sevmem zaten aşk oyunlarını. Bizimkiydi konuşan, bu kesin, ‘Başka yerden bekliyorlar,’ dedi ve silahı öptü.

yazmasam olmaz!

Sadece sevişerek değil, bir de yazışarak evlendik biz. Şöyle oldu; bana hitaben ve benden gizli yazıp yayınlattığı *Akdeniz Çiçeği*'ni Bebek sahilinde bir bankta bana uzatarak evlenme teklif etti. Apar topar evlendik. Güzel, sade bir törendi. Akdeniz Çiçeği Necatigil Şiir Ödülü'nü alınca, ben de *Kuzey Rüzgârları*'nı yazarak Cemal Süreya Şiir Ödülü'nü kaptım. Sonuçları beklerken ne kadar gerildiğimi anlatamam, törende, ödülü, tıpkı onun *Akdeniz Çiçeği*'yle bana yaptığı gibi, ben de ona ithaf ettim. Ama (neyse ki) plakette benim adım yazıyordu. Camia coşmuştu. İki ünlü yazar; Bedi Kohen ve Berra Ege aşık olup evlenmişlerdi ve bu aşkın yaratıcılıklarına katkısı gözardı edilemezdi. Milliyet Sanat ve Hürriyet Gösteri'ye, biraz sinirlendiysem de, haberler sayfasından girmişti evliliğimiz. Ayşe Arman Hürriyet Pazar için bizimle Büyük Ada'da bir röportaj yapmış; E dergisi, balayı dönüşü bizimle yaptığı derinlemesine edebi söyleşiyi, kapağa Galata Kulesi'nin dibindeki çay bahçesinde çekilmiş bir fotoğrafımızı girerek yayınlamıştı; Adam Öykü evliliğimizi takip eden sayısını Çağdaş Türk Edebiyatı'nda Bedi Kohen ve Berra Ege dosya konusuna ayırmış; birçok ustanın ve çekirgelerin de tabii, fikrini sormuştu bir anketle. Bir tek Pervin Utlu beni 'dilin inceliklerini herkesten iyi bildiği halde, bu bilgiyi fantastik yazında inat ederek çarçur etmek'le suçlamıştı. Hoş, Bedi'de gözü olmuştu hep. Anlaşılan Bedi'nin kendinden 13 yaş genç, güzel, zeki ve üstüne üstlük doğduktan hemen sonra yetenek kovasına düşmüş bir kadın yazarla evlenmiş olmasını hazmedememişti. Aslında epey bozuldum; ama şöyle bir düşününce, Pervin'in bu durumu hazmetmek için biraz vakte ihtiyacı olduğuna karar verip onunla ilgilenmeyi erteledim. Bu arada Bedi boş durmamış, *Evliyim, O Zaman Evde Yokum*'u yazmış, oyun Genco Erkal ve Yıldız Kenter tarafından paylaşılamayınca Ali Poyrazoğlu işe el atmış ve her iki topluluktan seçme yeni bir topluluk kurularak sahnelenmesi için kolları sıvamıştı. Bunlar olurken ben *Son Gülen İyi Güler* adlı müzikal oyunum üzerinde çalışıyordum. Demir, Mirkelam ve Atilla sürekli bizdeydi. Ben yazarken onlar da tıngırdatıyorlardı. Kimin ilham perisi olduğu karışmıştı anlayacağımız. Bu arada sevgili Bedi, *Evliyim, O Zaman Evde Yokum*'la Avni Dilligil Tiyatro Ödülü'nü almıştı. Galaya ve ödül törenine beraber gittik tabii ki. Radikal'deki köşemde bu olaya yer vermesem olmazdı. Bedi de Milliyet okurlarına *Son Gülen İyi Güler*'i dört gözle beklediğini belirttikten sonra, kendi de bir yazar olduğu halde, evdeki kalabalık ve hummalı çalışmadan yorulduğundan ve sevgili eşiyle görüşmemekten tatlı tatlı yakınmıştı. *Son Gülen İyi Güler* ekibiyle birlikte Almanya, Fransa ve Belçika'yı arşınlar ve Avrupa Amatör Tiyatro Toplulukları Yılın En Amatör Ruhlu Profesyonel Tiyatro Yazarı Ödülü'ne layık görülürken hamile olduğumdan haberim yoktu. Ödülü kavradığımda 'amatör ruhlu profesyonel'in küfür mü iltifat mı olduğuna karar verememiştim daha, ama ilgi müthişti. Hamile olduğum haberi, nasıl olduysa, Türkiye'ye benden önce dönmüştü. İki seçenek vardı önümde; talihsiz bir kazayla bebekten kurtulacak ve bu acıdan süper fantastik ve trajik bir roman çıkaracak ya da doğuracak ve herkese hem iyi bir anne, hem de müthiş bir yazar olduğumu ispatlayacaktım. İkincisi uzun işti; ama lanet Bedi beni merdivenlerden yuvarlanmaktan ve bir Bebek-Eminönü halk otobüsünün altında kalmaktan kurtarınca, ben de şansımı fazla zorlayamadım. İlişkimizi riske edecek bir salaklık yapmak istemiyordum. Ama sinirlenmişim haliyle. Yurtdışından gelen röportaj tekliflerini yanıtlar, eski romanlarımın yeni baskı ve Portekizce, Fince çevirileriyle uğraşırken dokuz ay on gün geçip gitti; doğurdum ve formumu da korudum bu arada. Hastaneden kucağımda Batu ile çıktığımda, dadı, Bedi Kohen imzalı *Can Vermek* isimli resimli çocuk şiirlerini okuyordu. Batu süt, çiş, gaz, kaka ya da ilgi çekmek için ağlarken Bedi zevkten gülüyordu. Evet, dikkat ediyordum da gözlerinin içi sürekli gülüyordu ve ikimizi de seviyora benziyordu. Oysa benim kimseyi sevecek halim kalmamıştı; uykusuz ve yorgundum, hayatıma baktıkça ölmek istiyordum. Bu berbat ruh haliyle

yazdığım *Bir Bedende Üç Kişi* hem kadın toplulukları hem de çalışan anneler tarafından günlerce ayakta alkışlandı. Bedi'nin Yılın Babası seçilmesi an meselesiydi; o yüzden İstanbul Kadın Eserleri Kütüphanesi'nin Berran Ege Kitaplığı Bölümü'nün açılışında sinirden gözyaşlarımı tutamadım. Batu anaokuluna gidene kadar Bedi'nin, *En Yaratıcı Çocuk Oyunları*, *Anne Kadın*, *Tüm Zamanların En Büyük Coşkusu* ve *Kalemtraş*'ı çok satanlarda kendi aralarında sürekli yer değiştirip durdu. Ben de boş durmamıştım, *Evdeki Dahi*, *Erkekler Her Yerde*, *Sessizlik Dilencisi* ve *Tabut*'la büyük takdir toplamıştım. O kadar üretken ve başarılıydık ki; insanlar bizden sıkılmaya başlamışlardı. Durum benim için de farklı sayılmazdı ve işin kötüsü artık beynim çalışmıyordu. Dadı yetmezmiş gibi, bir de yardımcı kadın işe alınmış, evdeki nüfus beşe çıkmıştı. İşimin kolaylaşmasına çalışılıyordu belki ama, kalabalık ve hareket beni öldürüyordu. Adam gibi yalnız kalamıyordum, üç ay sonra otuz beş yaşıma basacaktım ve işin kötüsü son sekiz aydır Bedi'yi asrın romanı üzerinde çalıştığıma inandırdığım halde tek bir lanet satır bile yazamamıştım. Bebeğim ve Ben dergisine ünlü anne olmanın zorlukları üzerine üç sayfalık renkli bir şey, Kitaplık dergisinin yılın en sevdiğiniz kitapları anketine iki paragraflık bir yazı, Kıraç için bir aşk şarkısı... Bunlar iyiydi hoştu ama Bedi merakla yeni romanımı bekliyor, benimkini ona okutmadığım için yeni çalışmasını benden saklıyordu. Aptal keçi. Batu da bu arada durmadan büyüyor, neden diğer anneler gibi komşuya gitmediğim, veli toplantısında benden neden imza istedikleri gibi tuhaf sorularla canımı sıkıyordu. Çocuğun kime benzediğini anlamış değildim. Batu sorular soruyor, Bedi romanı üzerinde çalışıyor, bense çalışma odama kapanıp dehşet içinde sayıklıyordum. BEN BİTMİŞTİM. BİTMİŞTİM. HAAAAAAAAAAAAAYIIIIIIIIIRRRR! Doğru; bu iki canı beni bitirmişti, kalemimde ne varsa kurutmuşlardı, perimi kaçırmışlardı ve şimdi de ben, aklımı kaçırmak üzereydim. Duruma hemen müdahale etmem gerekiyordu. Bedi Kalemtraş'ın imza günü için Alman Yayıncısı tarafından Frankfurt Kitap Fuarı'na davet edildiğinde, ben Batu'yu yalnız bırakamayacağıma, Batu da okulunu bırakıp Fuar'a gelemeyeceğine göre üzülerek kendisine eşlik edemedim. Batu okuldayken Bedi'nin bilgisayarından yeni romanının çıkışını almak sorun olmadı. Ertesi sabaha kadar gözümü kırpmadan okudum romanı. Tanrım kimle evlenmişim ben, neden bir doktor ya da avukatla falan evlenmemişim ki. Bu adam bir harikaydı! Harikaydı ve lanet olsun ki bende tık yoktu. Kararımı vermişim; bir bardak ılık süt ve ılık bir duş bile yatıştırmamıştı beni, yatağa girdiğimde sevinçten ağlıyordum. Sevgili Bedi. Çüüs. Artık tek yapmam gereken onu oyalamaktı. O Frankfurt'tayken hızla kitabın sayfa düzenlemesi ve kapak tasarımına başlanmış ve ajansım aracılığıyla gerekli dillere çevrilmesi için gerekli düğmelere basılmıştı. Elbet büyük bir gizlilik içinde. Bu Bedi'ye güzel bir sürpriz olacaktı; ayrıca İletişim Yayınları transfer teklifindeki sıfırları her defasında bir tane artırdığı için beni kızdırmak da yemezdi. Şubat tatilinde Batu'yu Kartalkaya'ya götürmek istiyordum, kayak yapmayı ne kadar erken öğrenirse o kadar iyiydi, ayrıca Kartalkaya'dan önce bir iki gün de Yedigöller'de konaklayabilirdik. Bedi'nin Abant Palas'ta yediğimiz akşam yemeğinde o kadar çok içeceğini ve Yedigöller'e inen o berbat yolda virajı alamayıp balıklama gideceğini nereden bilebilirdim ki. Neyse olan olmuştu artık; zehirler ve otomobillerle ilgili öğrendiklerim boşa gitmişti. Ah, kader! ağlarını ne kadar da güzel örmüştü. İki ters bir düz! Zavallı Batucuk da babasıyla birlikte cennete gitmiş olmalıydı. Kaburgamdaki kırık, yeni kitabım *Buraya Kadarmış*'ın tanıtım kokteyline gitmeme engel oldu evet! ama yatağımın sırtını kaldırdıklarında, hastanenin hemen karşısında, caddede kitabımın billboard ilanını görebiliyordum. Komodinin üzerindeki vazoda, genç ama bir o kadar yakışıklı ve şimdiden epeyce bir ödüllü yazarlarımızdan Yaman Yankı'nın her gün yeni bir buketle tazelediği orkideler bana güç veriyordu. A, tabii heyecanlı bir yanı da vardı; bakalım Yaman'ın çıkınında neler bulacaktım?

merhaba benimle konuşmanız için yollarınıza gül mü dokeyim...?

Eve geliyor, epey geç olmuş. Epey geç mi! Ne geçi? Nerdeyse sabah olmak üzere. Klavyenin boşluk tuşuna basıyor. Ekran aydınlanırken bir sigara yakıyor. Terlemiş, oysa dışarda buz gibi bir hava var. Gömleğinin ucuyla siliyor boynunu ve alnını. Bunu yaparken de komik bir biçimde büküyor gövdesini. Ne var bunda, diye düşünüyor, komik bu topraklara uğramaz mı sandın. Hiç boş durmuyor tabii, pantolonunu çıkarıyor; çamurlanmış –gömleği de– ve lekelenmiş. İşte bu tuhaf, midesi bulanıyor çünkü gömlekteki kan lekesine bakınca, sağ eline de bulaşmış azıcık. Orda, bilgisayarın başında, ağzının sağ kenarından sarkan, külü düştü düşecek sigarası, yeşil, yün kilotlu çorabı ve kısa kollu, krem rengi yün atleyle kalıyor. Rahatsız mı? Olabilir, ama bu şekilden çok kendini iyi hissetmek için kat kat giyinmeyi sevmesiyle ilgili bir şey. Bilgisayar ekranına bakarken bir yandan da sol ayağını pat pat pat yere vuruyor. Sabırsız? Hiç değil. Peygamberleri bile çatlatır o! Sabrı bir şey değil aslında, o daha pek çok şey yapabiliyor. Çoğu zaman, üzerinde sadece lastikleri gevsemiş, pamuklu donuyla holdeki soğuk fayanslara uzanıp balinalarla konuşuyor. Japon kıyılarına vuran balinalardan daha onlar yola çıktıklarında haberi vardı; fikirlerini değiştirmeyi denemişti olmadı. Hoşuna gitmese ve üzülse de, haklı buluyor aslında yaptıklarını. Kuşlara hükmedebiliyor sonra; o yüzden sembolik bir biçimde Kuştepe’de oturuyor. Bunun çok özel bir hediye olduğunu düşünüyor. Diğer hükmedenlerin nerde ne yaptıklarını çok merak ediyor. Tatmin olmayan merakın hüzünlendirici olabileceğini öğreniyor mesela. Yalnızlığına ağlıyor, ama nadiren. Gözü gömleğe takılınca, yeni bir kurutemizlemeci bulmam gerek, diye düşünüyor. Israrla bir çamaşır makinesi almamasının nedenini düşünüyor. Öyle pek derinlemesine düşünülecek bir şey değil ya. Evde çay demlemek ve bilgisayar dışında bir işi olmaz. Uykuyu unuttum. Çoğunluk çok geç yatsa ve gündüzleri, bir iş randevusu falan yoksa, uyuyarak geçirdiği düşünülürse. Aslında pek dışarı çıktığı da yok. Biri dürtmedikçe –zaten iki tane bile arkadaşı yoktur– ya da iş almak dışında pek adım atmaz dışarı. Yaklaşık üç ay önce bir akşam eve sıırıslıklam ve öfkeli geldiğinden beri böyle bu. Ve o günden beri de.... Neyse neyse neyse... Dün bir yere kadar ilgilendirir kişiyi, oysa biz bugüneyiz. O zaman dönelim bugüne.

Sultanahmet Meydanı. Bir çift siyah spor pabucu takip ederek, tramvay yolu üzerinden Sirkeci’ye gelelim. Sirkeci tren istasyonunda biraz oyalanıp karşıya geçelim ve dalalım sokaklardan birine. Bir han kapısına yönelim. Siyah pabuçlar handan içeri girsin. Biz sağa sola bakarak oyalanalım. Sokakta işler her zaman yürüdüğü gibi olsun. Epey bir bekleyelim; yarım saat? Kırkbeş dakika? Sonra siyah pabuçlar handan çıkıp dursun kapının tam önünde. Birinin bize baktığını hissedip dönelim siyah pabuçların sahibine. İki kişinin göz göze gelmesi gibi yakalasin bakışlarımızı ve Yeni Cami yönünde hızla yürümeye başlasın. O önden yürürken onu incelemek için fırsat çıkmış olsun bize. Kumral, kıvrıkcık saçlar, ensesi görünüyor, siyah kadife pantolon ve gene siyah kadife ceket, siyah spor pabuçlar, kavuniçi, orta boy bir sırt çantası, hafif bir şeye benziyor. Yüzünü görmeseydik kadın olduğunu anlamak mümkün değil. Bu kadarı yeter. Biraz yavaşlayıp bir çöp kutusuna bir şey atsın, sağ elini, siyah kadife ceketinin içine sokup gömleğine silsin, neşeli adımlarla yürümeye devam etsin. Biraz sonra koşmaya başlasın. Şöyle korka korka da olsa çöp tenekesine yaklaşıp ne atmış bir anlamaya çalışalım. Kirli bir çocuk bezi?, iki siyah çöp torbası ağzı bağlı, bir erkek pabucu (sol teki, bağcıkları eksik), birkaç boş CD kutusu (ezilmiş). Eğilin, daha eğilin, oralarda bir yerlerde olmalı, gözünüzü korkak alıştırmanın, kalem pillerle ezik kutu kolanın arasında duran kalem işte ve hayır efendim, kalemdeki kırmızılık kola kutusundan yansıyan ışıkla alakalı değil, kaleme bulaşmış ete be...

Biz konuşurken yatak odasına gidip en sevdiği siyah, bol cepli, kalçalarına tutunan pantolonunu takmış kışına, kırmızı çoraplarını çekmiş ve üzerinde mavili siyahlı bilgisayar devreleri olan beyaz

tişörtünü giymiş. Hâlâ terli. Kumral buklelerinden biri alınının tam ortasına düşmüş. Kızgın bir bakışı var. Pek belli etmese de, oldukça yakışıklı bir kız aslında. Telesekretere kayıyor gözü, mesaj var belli. Gülüyor, mesajım var, diyor. Kim alacak, gönderdim işte ben de bugün bir mesaj, kim aldı? Çok sigara içen biri o, o yüzden bir tane daha yakıyor. Lambayı kapatıyor, bilgisayarın karşısındaki kırmızı kadife koca koltuğa oturup bağdaş kuruyor. O da ne? ICQ'da bir mesaj var, çekirgenin teki giriş izni istiyor. Du bi. Ne demiş, 'merhaba benimle konuşmanız için yollarınıza gül mü dökeyim...?' İşte bu, kandan daha fazla bulandırıyor midesini. Yallah koç yazıp alt+S yapıyor. Bir ziyaret de sana yapardım ama bu iş tehlikeli olmaya başlıyor, diye düşünüyor. 'Fu' nick nameli kullanıcının detaylarına bakıyor. 32 yaşında bir adam. Nicki Fu. Adı Kerim. İlgi alanları bile var. Edebiyat: Poe, Ford Madox Ford, Politika: Ortadoğu, Türkiye, Hobiler: maket yapmak, bisiklete binmek. Eh, idare eder bir arkadaşımızdı. Şimdi bütün İstanbul'u sallayacak bir haber oldu, olacak.

fu: çocukların paperlarına bakıyorum.

saatci: ???

fu: asistanımda b. üniversitesinde.

saatci: tbr. bölüm?

fu: iletişim

fu: :) sen?

saatci: ne?

fu: napıyosun yani?

saatci: bilgilendiririm.

fu: ???

saatci: bi çeşit iletişim aracısuyım... taraflardan biri iletişimi reddettiğinde iletişim isteyen tarafa yardım ederim.

fu: psikolog falan mısın?

saatci: puahhhhhhaaaa. salak falan mısın?

fu:

saatci: iyi. bye.

fu: gidiyo musun?

saatci: ???

fu: kız mısın erkek misin

saatci: alaka kuramadım pardon

fu: yok çükü

fu: çünkü diyecektim:)

Aman ne hoş, böyle böyle sıkıcı bir şekilde sürüyor history. Biraz edebiyat sanat, biraz ülkenin hali. Seni çok tutmayayım, neden buluşmuyoruz, karşılıklı konuşuruz ondan bundan, bakarsın iyi arkadaş oluruz. Aaa, şu işe bak, daha adını bile bilmiyorum. Sıkılıyor haliyle saatçi, ICQ'sunu uninstall ediyor. Bir daha bu şekilde bir çalışma yapmayacak. Bir sigara yaktı, arkasına yaslandı. Gazete başlıklarını düşünüyor keyifle;

ICQ Vahşeti

Hasta ruhlar internette

Kerim S. (erkek, 32) dün Sirkeci'deki ofisinde ölü bulundu. K. S.'nin sekreteri O. K., o öğle tatilinde, nette chat yaparken tanıştığı bir kadınla buluşacağı için K. S.'nin kendisine izin verdiğini ve K. S.'nin cesedini öğle tatili dönüşünde bulduğunu belirtti. Emniyet Müdürlüğü henüz onaylamasa da, kurbanın boğazına giren delici bir cisimle öldürüldüğü yolunda bilgiler var. Cinayet aleti henüz bulunamadı. Emniyet Müdürlüğü'nün soruşturmayı nasıl yürüteceği ve bu cinayetin işlenen diğer internet suçlarıyla bağlantılı olup olmadığı hâlâ merak konusu.

Böyle bir şeyler olur herhalde. Güzel, çok güzel, çok çok güzel. Kadın olmamı beklemezler, kalem kullanmamı da. Kurcalasınlar bakalım bilgisayarını, orda kocaman bir boşluk bıraktım. O kokuş sekreterin ne kadar bildiğine bağlı. Ama şunu da unutmamak gerekir ki; özel sektör her zaman devletten daha hızlı çalışır. Uyumam lazım ama şimdi. Yarın bir randevum var.

Uyudu, uyandı, üç fincan çay, sekiz dokuz sigara içti, duş aldı. Saate baktı: 23.56. Danalar gibi uyumuşum, diye düşündü. Lacivert kumaş pantolonunu, mavi gömleğini giydi. Beyaz çorap uyar sanırım, hem zaten pabuçlarımı çıkartmam gerekeceğini sanmıyorum. Lacivert yağmurluk ve güzel sırt çantam, kavuniçi. Sevimli ve zeki gözükteğüme şüphe yok.

Beylerbeyi sapağındaki ışıklar. Sabaha karşı. Saatçinin kol saatine bakalım: 02:12. Trafik lambaları kırmızıya döndü. Siyah bir land rover ışıkta durdu. Siz de gördünüz. Saatçi arabanın önünden geçip arka kapıdan bindi. Araba yeşilde hareket etti. Arabayı arada mesafe bırakarak, hatta araya başka arabalar girmesine izin vererek takip ediyoruz. Bahçeli, müstakil bir eve geldik sonunda. Havalı bir şey. Ev Hakkı Bey'in. O yüzden de Hakkı Bey, saatçi'yi evin kapısında karşılıyor; hareketlerinden saatçi'nin onun için önemli bir konuk olduğunu anlıyoruz. Tabii Hakkı Bey, onu saatçi olarak tanımıyor; normal bir ismi var onun da her kız gibi. İçeri giriyorlar. Şoför kapanan kapının önünde beklemeye başlıyor. Hakkı Bey ve saatçi salona geçtiler. Salon deniz görüyor. İsterseniz deniz tarafından dolanıp içerde neler oluyor bakalım, hem bahçenin ne kadar güzel ve bakımlı olduğunu da görmüş oluruz. İşte salon. Sade ama pahalı döşenmiş. Rahat, açık renk bir koltuk takımı, sol duvarda, büyük ekran bir televizyon, gösterim cihazları, hoparlörler vs. Sehpa da fincanlar, çay ya da kahve içecekler herhalde. Hakkı Bey servis yaparken bir yandan da konuşuyor. Biz duyamıyoruz. O konuşurken saatçi küçük bir deftere notlar alıyor, bir şey sordu, gene not aldı. Hakkı Bey sustu. Fincanını ağzına götürüp bir yudum aldı. Hakkı (diyelim artık şuna) bizimkine sigara ikram ediyor, almayınca bizimki kendisi yakıyor bir tane. Saatçi bir şeyler daha karaladı defterine. Hakkı'ya bir şey dedi, neydiyse adam güldü, başını salladı. Saatçi kızımız fincanındakini bir dikişte bitirdi. Hı? Fincan ve tabağı aldı, sırt çantasından çıkardığı bir torbaya, torbayı da sonra tekrar çantasına koydu, ayaklandı. O ayaklanınca Hakkı da kalktı. Şimdi saatçi roverın arka koltuğunda, yanında büyük bir

çantayla oturuyor. Daha fazla izlememize gerek yok. Araba onu aldığı yere bırakacak, o da Köprü istikametinde yürüyüp ordan bulduğu herhangi bir vasıtayla Taksim'e gidecek. Taksim'den Kuştepe'ye gene yürüyecek.

Eve geliyor, epey geç olmuş. Epey geç mi! Ne geçi? Nerdeyse gün doğacak. Klavyenin boşluk tuşuna basıyor. Ekran aydınlanırken bir sigara yakıyor. Terlemiş, oysa dışarda buz gibi bir hava var. Gömleğinin ucuyla siliyor boynunu ve alnını. Bunu yaparken de komik bir biçimde büküyor gövdesini. Ne var bunda, diye düşünüyor, komik bu topraklara uğramaz mı sandın. Kaybedecek zamanı yok, hemen üzerindeki çıkartıp iş kıyafetlerini giyiyor; bol cepli pantolonu ve bilgisayar devreli tişörtü. Hep aynı şeyleri giymeyi seviyor. Bu ona sıcak bir his veriyor. Balinaları düşünmek kadar değil, ama iyi bir his gene de. Bilgisayarın karşısındaki koltuğun koluna oturuyor ve Hakkı efendiden aldığı, ağzı açık yerde duran çantaya bakıyor. Çantadan bir video kaset çekiyor, kasedi kılıfından çıkarırken kasedin üzerine seloteyle tutturulmuş bir banka kartı olduğunu görüyor. İyi, düşünmüş. Kartı alıp elinde evirip çeviriyor, kartın arka yüzünde imza yerine kurşunkalemle 1051 yazılmış. Başparmağını yazının üzerinden geçirerek yazıyı siliyor. 1051. Banka kartını bir kenara atıyor. Video kaseti göstericiye takıyor. Onun da hayvan gibi bir düzeneği var bu evde dışardan göstermese de, çoğunu kendisi tamir edip parça değiştirebiliyor. Çok sigara içen biri o, o yüzden bir tane daha yakıyor. Lambayı kapatıyor, bilgisayarın karşısındaki kırmızı kadife koca koltuğu biraz döndürüp oturuyor. Videodaki eski ve kötü bir kayıt. Bir aile toplantısı, genç bir kadın dikkati çekiyor. Başka türlü mümkün değil, çünkü üç kareden ikisinde o var. Saatçi daha fazla seyretme gereği görmüyor, çantaya yöneliyor gene, başka video kasetler, fotoğraflar, eski bir defter vs. Hakkı'nın hazinesi. Hakkı'nın evinden aldığı fincanla tabağı da çıkarıyor bu arada kendi çantasından, kalkıyor deminden beri sırtı dönük oturduğu duvara gidiyor. Duvara ahşap raflar çakılmış. Raflarda fincanlar, fincan tabakları, muglar vs. var. Bu da saatçinin hazinesi, ya da bir kısım özgeçmiş. Dönüyor bilgisayarın başına, koltukta bağdaş kuruyor, klavyeyi kucağına çekiyor. Video gösterici açık hâlâ, neşeli birtakım sesler geliyor. Bizimki gülümsüyor. Gözlerini kapıyor gülümserken ve başlıyor klavyeyi tıkırdatmaya. Saatlerce tıkırdatıyor. Saatçi saatlerce klavyesini tıkırdatıyor oturduğu koltukta. Yorulur gibi olunca çantadan çıkan hatıra defterini karıştırıyor. Kendi gibi, el yazısı da gençmiş. Telefonun ya da kapının zili çalmıyor. Bu böyle sürüyor. Seyreden sıkacak kadar uzun. Hah, şimdi klavyeyi, kucağından alıp masaya koyuyor. Printer çalışmaya başlıyor. Kodlar. Kalkıyor. Koridoru geçip arka odalardan birine gidiyor. Telefon açacak. Ahizeyi kaldırıncaya, numarayı çevirmeden, telefona benzeyen ama enine daha kalın bir aparat çıkarıyor telefonun üzerinde durduğu komodinden ve onu telefona takıyor. Bir telefon görüşmesi yapıyor Zep'le. Bu kendine Zep diyen adamla tanışıklığı epey eskilere gidiyor. Güvenilir ama birçokları için tehlikeli biri. Proglamlama, izinsiz giriş, bilgilendirme ve engellemeyle geçiniyor. Bizimki gibi üç aşağı beş yukarı. Temel farkı; onda, saatçi'de olmayan bazı aparatlar var ve o saatçi'de saygı uyandırıyor; ki bu saatçinin çok ender duyduğu bir his. Saatine bakıyor saatçi ve salona dönüp sırt çantasını alıyor, son anda aklına banka kartı geliyor, onu da pantolon ceplerinden birine atıyor, anahtarlarını alıp çıkıyor.

Hava kararmış. Yakınlardaki tek Koçbank şubesi Esentepe'de. Oraya yürüyor o da ve buluyor bankayı. Saatçi, banka kartını evirip çeviriyor, bir yandan da şüpheyle hem bankomatı hem de etrafı süzüyor. Ama sizi görmesine imkân yok. Kartı ikinci denemede bankomata sokmayı başarıyor. Tuşlara iyice eğilerek bankomatın dediklerini uslu bir kız gibi teker teker, ağır hareketlerle yapıyor. Bankomatın sol altındaki hazneye yirmi milyonluklar düşmeye başlıyor. Alışveriş zamanı galiba? Paraları cebine tikiyor. Dönüp yürüyor. O da ne? Durdu Bankomata geri döndü Ne oluyor? Durdu

Tekrar geri döndü. Şimdi de çekip gidiyor. Zep'le buluşmaya gidiyor; ondan alacağı bir şey var. Geceyarısından sonra saatçi sırt çantasındaki yükü artmış, yirmilikleri hafifletmiş olarak eve geliyor. Salonun kapısını kapatıp hızla bilgisayar parkurunun başına gidiyor. İçerden sesler geliyor, video ve printer çalışmaya başlıyor. Birtakım metal sesleri ya da metalik sesler de var. Kapı kapalı olduğu için göremiyoruz. Ama hummalı bir çalışma içinde olduğu anlaşılıyor. Bekleyip göreceğiz. Bekleyelim biz de.

Kapı üç ay, üç güneş devirecek süre kapalı kaldı. Yalan olmasın şimdi, arada mutfaktan çay, peynir ekmek almaya bir de farelere bakmaya gitti. Kapı aralığı da yeterince aydınlatıcı olmadı açıkcası.

Uyuması lazım ama şimdi. Hakkı'yla randevusu var. Uyudu, uyandı, bir soğuk kutu kola üzerine iki fincan çay, rahat bir beş sigara içti, duş aldı. Saate baktı: 01.30. Ne kadar uyusam yetmeyecek herhalde diye düşündü. Lacivert kumaş pantolonunu, mavi gömleğini geçirdi üstüne. Bu kez yeni, temiz bir çift beyaz çorap çıkardı giydi. Lacivert yağmurluğunu ve güzel, fakat bu kez epey yüklü sırt çantasını, Hakkı'nın birazdan pek de kıymeti kalmayacak hatıralar çantasıyla birlikte yüklendi. Bir şeyler kaçırdığımıza şüphe yok.

Aynı sistemle, evden Taksim'e yürüyüp bir Kadıköy dolmuşuna bindi, dolmuştan Altunizade'de inip gerisingeri köprüye yürüyerek Beylerbeyi sapağındaki trafik lambalarına vardı. İki çanta taşıyarak yaptığı bu yolculuk onu yormuştu. Dinlenecek çok vaktim olacak, diye düşündü. O sırada araba geldi.

Hakkı Bey oldukça özenli giyinmiş. Onlar daha önce oturdukları salona geçerlerken biz de deniz tarafına dolanıp konumumuzu alalım. Dışarıda ışık yetersiz, salondaki aydınlatmayla yetineceğiz. saatçi aşırı sakin, Hakkı Bey'se gözle görülür derecede heyecanlı. Sehpa da bir şişe şampanya kutlama için hazır bekliyor. saatçi hemencecik sırt çantasını açıyor, çıkardığı başlığı Hakkı Bey'e uzatıyor. Çantadan bir de küçücük bir hediye paketi çıkıyor. Allah allah. Hakkı Bey şaşırıyor önce, paketi alıp açıyor, içinden küçük bir CD çıkıyor. CD olsa gerek, ne olduğu durduğumuz yerden tam anlaşılmıyor. Her neyse. Hakkı Bey bu CD'yi başlığa yerleştiriyor. Pencerenin tam karşısındaki koltuğa oturuyor, ne şans bizdeki. saatçi çantası elinde, koltuğun etrafından dolanıp Hakkı Bey'in arkasına geçiyor. Hakkı Bey başlığı takıyor, koltukta iyice bir yerine yerleşiyor, arkasına yaslanıyor güzelce. E hadi ama! saatçi başlığı çalıştırdı. Vızıltı kadar bir ses. Şunun sesini açın biriniz. Tiz bir ses, yay sesi, bir çeşit çekilme sesi gibi, ama hâlâ emin olunamayacak kadar az geliyor ses. Bir çığlık. Biri çığlık attı, ses şimdi azıcık yükseldi. Hakkı Bey oturduğu yerde biraz dikeldi sanki. Ses arttı. Hakkı Bey'in eli başlığa gitti. Çıkarmak mı istiyor? Vazgeçti, çıkarmayacak. O ne? Napıyor bizimki? Sırt çantasının öndeki cırt cırtlı küçük gözünden bir enjektör çıkardı. Uyan Hakkı Bey uyan, kelle gidiyor kalksana be adam ordan, çıkarsana başlığı kafandan. Saatçi tek hamlede Hakkı Bey'in ensesine boşalttı enjektördekini. Hakkı Bey başlığı çıkarmaya davrandı; nafile. saatçi eliyle başlığı Hakkı Bey'in başında tutuyor. Zorluyor onu, oturmaya ve görmeye. Bir yandan da bir şeyler söylüyor. Hakkı Bey'in bedeni titriyor, bir tiki varmış, yok yok bir kriz geçiriyormuş gibi. Kasıldı ve hareketsiz kaldı sonunda. Bizimki elleri başlıkta bekliyor. Daha ne bekliyorsun? Enjektörü yağmurluğunun cebine koyuyor. Başlığı Hakkı Bey'in kafasından çıkartıyor, CD'yi de başlıktan. CD'yi cebine, başlığı çantasına koyuyor. Çantayı sırtına takıp etrafa şöyle bir bakıyor. Şoför her şeyden habersiz dışarda bekliyor ve şüphelenmeden saatçiye tekrar onu aldığı yere bırakıyor. Rover gider gitmez saatçi koşmaya başlıyor. saatçi koşuyor. Soluğunu, kalp atışlarını kendinizinkilerden iyi duyabiliyorsunuz. Hakkı Bey'in hareketsiz bedenini gözlerinizin önüne getirin. saatçi koşuyor. Hakkı Bey'in hareketsiz bedenini getirin gözlerinizin önüne. saatçi koşmaya devam ediyor. Bırakın koşsun.

Onun kalp atışları kulaklarımızı çınlatırken siz yükselin, yükselin köprüdeki hafta sonu trafiğine, denize, her iki yakada parıldayan ışıklara bakın. Deniz ve şehir ne kadar da güzel gözüküyor, değil mi? Aptal mısınız siz, kanmayın hemen görüntüdeki güzelliğe, az önce bir cinayet işlendi gözlerinizin önünde, ama şehir artık daha parlak görünüyor gözünüze o ayrı. Bunu bir düşünün. Hem aradan biraz zaman geçmiş olur. En fazla iki üç saat sonra. Gün doğdu bile; gelin Arnavutköy’de bir işkembeciye gidelim. Belki bir tanıdığa rastlarız. Televizyon açık işkembecide. Pek dolu değil, rastlaşmak kolay olacak. Garson televizyonun sesini açıyor. Spiker konuşuyordu deminden beri aslında:

– İstanbul yeni güne tatsız bir haberle başlıyor. Dreams Cyber Games’in kurucularından Hakkı Y. sabaha karşı Beylerbeyi’ndeki evinde şoförü tarafından ölü bulundu. Emniyet güçleri geniş çaplı bir operasyon başlattı. Günün diğer gelişmelerinden haberdar olmak için bizimle kalın.

Zep kafasını kaldırıp bir ekrana bir de çorbasını içmekte olan saatçi’ye bakıyor. Onun Zep olduğunu nasıl anladığımızı gelince, biz içeri girdiğimizde kısık sesle de olsa saatçi’ye başlığı ne yaptığını soruyordu. Yani. saatçi çorbasını içmeye devam ediyor. Bu haberde onun olmayan iştahını kaçıracak bir şey yok. Bu ülkede, diyor, nasılsa çok yakında bir gün hepimiz korkudan ölücez. Zep de, deniztemiz gibi örgütlensek biz de, diyor, bir kahkaha atıyor. Hesabı istiyor. Bir ara şu oyun salonlarına da el atmalı, diye düşünüyor saatçi, ayrıca telefon hatları ne kadar iyi korunuyor olabilir ki. Bir kahkaha da o sallıyor.

bu balıkların evi neresi ?

Küçücük, küçücük derken gerçekten küçük ama, yani iki büklüm de olsa bir çocuğun bile güçbela sığacağı sandallara, yirmişer otuzar tanemiz binmiş, rahat ve aheste gidiyorduk. İçimde tedirginliğin zerresi yoktu. Hatta, hayatta kendimi hiç bu kadar güvende ve mutlu hissetmediğimi söylemeliyim. Tepemizde gök, altımızda su lacivert ve ayın kucaklayan beyaz ışığıyla sessizlik içinde ilerliyordu sandallar kendiliğinden. Her yer ve her şey suydü. Bütün ışıklar aydan doğru geliyordu. Ellerini ya da ayaklarını sandaldan sarkıtıp suya değdirenenler vardı; su bedenlerinin içinden geçip giderken tırnağım kadar gümüş renkli balıklar görür gibi oluyordum –bu balıkların evleri nere, biz miyiz, su mu–, başını sandalın kıyısına dayamış, göğü ya da bir tatlı uykuyu seyredenler de vardı. Ben bile o anın içindeydim. Derken tekdüze bir mırıltıyla karaya yaklaştığımızı anladım. Nerden çıktı bu şimdi, gidiyorduk ne güzel. Kara nasıl bir yer olmalıydı? Bu düşünceyle gülümsediğim için kendimi affetmiyorum. Kıyıya yaklaşırken sandallarda belli belirsiz bir toparlanma, hazırlanma oldu. Kendimi olayların akışına bırakmaya karar verdim. Sandallar kıyıya yakın suda karaya otururken tahtaları ortadan kırılıyormuş gibi bir ses çıkardılar. Bu sesi duyduğum kesin; kırılma. Aralarında yumuşakça karaya sürüklendim. Arkamızda sandallar hızla su alıyor ama bir tanesi bile bunu umursuyora benzemiyordu. Üstelik yere basar basmaz başım çatlayacak gibi bir ağrıya tutuldu. Hüzünlü mırıltılarını duydum sonra, bana bakıyorlardı. Bakışları da mırıltıları kadar hüzünlüydü. Yine de, onların ayın yerden yansıyan ışıkları altında rengi oynaşan saydam bedenlerinin görüntüsüyle büyülenmiş gibi durdum, acı bile durdu ben durunca. Sudan çocuklara, evet, kararımı vermişim; sudan çocuklara benziyorlardı. Acı bir çığlıkla kesildi ziyafet. Buralarda bir yerde, kafamın içinde bir yaratık olmalıydı susmak nedir bilmeyen, terbiyesiz. Orada kalmak istiyordum, onlarla kalmak bana kesinlikle iyi gelecekti, ne fayda; kafamdan doğru çekildiğimi hissettim, önce kafamda başladı her şey, titreme sarsılma gibi değil de, sarsıntının kendisiydi kafam sanki ve sonrası çekilme; çığlık da sarsıntıyla birlikte toklaşıyordu, bilemiyorum, anlatması zor. Gecenin bir yarısı bir sesle uyandım. Bir kabusun sesi miydi yoksa açık bıraktığım bir pencere mi beni uyanıklığa diken? Neyse ne. Tekrar uyumaya çalıştım, ama birtakım sesler duyunca gözlerim de kendiliğinden açıldı. Puhhhhh. Emin olamamak, hem de uykunun en tatlı yerinde. Kol saatimin yeşil, mahmur ışığı sabaha karşı üç diyordu. Uyku tutmayacaktı kesin, kalkıp ilaçlarımı almaya karar verdim. Sevgili tutucularım! Yataktan kalkıp ışığı yaktım. Ahhh, bu baş ağrısı beni öldürecek. Hani şu insana, ağrıyı, başını duvara vura vura dindirmeyi isteten türden. Kendime bunu yapmamayı kaç bininci kez öğütleyecektim ki, gene mi bir ses duydum? Bu ilaçlar bunları azaltacağı yerde çoğaltıyor mu yoksa? Derin bir uykuyu garantilemek için aşağı inip ilaçları yutmak ve şu sese bir bakmak gerek diye düşündüm. Karanlıkta kafamı gözümü yarmadan aşağı inmeyi başardım. Daha holdeki ışığa bir anlam verememişken, holün ucunda bekleyen, tam olarak, yani tam da, hey yarabbi, ikiz olsa bu kadar olur, hık demiş benim burnumdan düşmüş onu gördüm. Ayaklarımda bir ıslaklık hissettim; su! Eliyle onu takip etmemi işaret etti ve ben de kurulmuş gibi yaptım dediğini. Banyo kapısının önünde durduk, bazı kapılardan girmeden insan çekidüzen vermek ister ya kendine, hazır mısın gibilerinden baktı suratıma. Suyun banyo kapısının altından geldiğini işte o an fark ettim. Kapının nasıl yumuşak ve kendiliğinden açıldığını anlatmak edebiyatçının işi. Zaman zaman kendime fiziksel zarar vermeyi düşündüğüm olmuştu, ama bu baş ağrılarımın önceydi ve düşünceden öteye geçmemişti. Ama bu da, baş ağrılarımın önceydi. Banyoya girdim. Küvette yatan çıplak bedenime atıldım; onu sudan çıkarmaya, uyandırmaya, üstündeki kanı aralayıp yüzümü görmeye çalıştım. Nefes almıyordum ve bedenim soğuktu. Yüzümü ona çevirdim, kapı ağzında bekliyordu. ‘Yardım,’ dedim, ‘git ve yardım çağır.’ Bana üzerinden saatler geçtiğini söyledi. O sesle, aman tanrım, kafam kopsa bu kadar olurdu. ‘Fevkaladeydi. Kafamı

vura vura, kafanda kırılmadık kemik bırakmadın. Önce küveti ılık suyla doldurup banyo köpüğü attın içine. Sonra giysilerimizden soyunduk. Suda dinlendik. Suyun kendisinin ve dinlenmenin bile bir halta yaramadığını fark ettik sonra. Gülümsetti bu bizi. Ardından hızla ve fazla düşünmeden, kafanı küvetin kıyısına vurmaya başladık. Fazla sürmedi. Bu kadar. Bitti sonra.’ Ellerini, üzerindeki tozu toprağı silkelemek isteyen biri gibi birbirine vurdu. Bunun baş ağrısının ve ilaçları düzensiz kullanmanın yarattığı bir deli saçması olduğunu düşündüm, evet bu benim deli saçmam. Beni öte tarafa çekmek için planlanmış bir tuzak, en içerden bir protesto olmalıydı. Ama o benden daha kararlı duruyordu. ‘Hayır, hayır,’ dedi, ‘lütfen kafanı öyle iki yana sallayıp durma.’ Kimsenin bana bir kötülüğü dokunamazdı, hem kimsenin, herhangi biri, bir kişinin bile kötülüğünü görmüş müydüm? Hayır, şu içerdeki kumpasçıyı saymazsak. Öyleyse, ne bekliyordum yılanın başını ezmek için? Küvetteki bedenim yavaş yavaş çöküyor mu? Hücrelerime kadar ıslaktım nerdeyse. ‘Bir kötülüğümü gördün mü?’ diye bir şarkı tutturdu. Bu baş ağrısı beni öldürecek, diye düşündüm, ölsem daha iyi ve sonra, borulardan gelenler de dahil, bütün sesler kesildi.

anlat anlat, heyecanlı oluyor

TANIK İFADE TUTANAĞI

İfadenin Alındığı Yer :	Çatalfırın Polis Karakolu
İfadenin Alındığı Tarih :	19 Haziran 1999
İfadeyi alanın :	Vural Eryavuz
Tanığın kimliği :	Kendi beyanına göre ()
Nüfus Hük. Cüzdanına göre (X) Tasdikli Nüfus Cüzdan suretine göre ()	
Sürücü belgesine göre () Pasaport - Diğer Resmi Belgelere göre ()	
Adı Soyadı :	Kemal MINCIR
Baba Adı :	Orhan
Ana Adı-Ana Kızlık Soyadı :	Sünbül
Doğum Yeri :	Bursa
Doğum Tarihi:	1969
Nüfusa kayıtlı olduğu İl-İlçe :	Bursa Osmangazi
Cinsiyeti :	Erkek
Devamlı ikamet adresi-Tif. No :	Hüsnügüzel Sok. No: 48/4 Gazcılar Tel:XXXXXXXX
Eğitim Durumu :	İlkokul
İş-Mesleği :	Oto tamirci
Son iş adresi-Tif. No :	Oto Sanayi Sitesi No: 68/A Hürriyet Mah. Tel:XXXXXXXX
Medeni Hali :	Evli (X) Bekar () Dul () Varsa çocuk adedi (2)
Aylık Gelir Durumu :	275.000.000TL.
Olayla ilgili diğer kişilerle yakınlığı var mı?:	Var (X) Yok ()
Varsa CMUK Md. 47 hatırlatılarak tanıklıktan	
Çekilme hakkını kullanıp kullanmayacağı :	Çekiliyor () Çekilmiyor (X)
Varsa derecesi :	Müştekinin abisi sanığın oğlu

İFADE ÖZETİ

Ben yukarda belirttiğim adreste ikamet ederim. Babam ORHAN MINCİR'dan ve olaydan hiç şüphelenmişliğim yoktur. Annem kardeşim ALİ MINCİR'in doğumu esnasında 1990 senesinde ölmüştür. Babam ikinci bir hanım almıştır ki kardeşimle kendilerine baktırsın. Ama o da üç sene sonra kaçmıştır. Ondan beri kardeşimle babam tek başlarına Fomara'daki evde oturmaktadırlar. Kardeşim ALİ MINCİR evden kaçıp 18 Haziran 1999 gecesi bana gelene kadar da olayla ilgili bilgim yoktur. Eşim FATMA MINCİR ve çocuklarıyla oturduğumuz Gazcılardaki evimize geldiğinde yüzü, boynu ve bütün vücudu çürük içindeydi. Ne olduğunu sordukta top koşturduğu için dayak yediğini söyledi. Üzülme babamla konuşuruz dedik, sofrayı kurduk beraber yemek yedik. Gece bizde kalmak istedi olur dedik. Yatmadan yıkansın diye banyoya yolladık. Eşim çamaşırlarını almak için banyoya girdi ve kardeşimin çamaşırında kan görmüş, bana getirdi. Kardeşim banyodan çıkınca kanı sorduk, arkamı çarptım babamdan kaçarken dedi. Sonra kapı çaldı, babam geldi. Kapı çalınca kardeşim balkona kaçtı. Babamı içeri aldığımızı görünce çıkartın onu yoksa balkondan atarım kendimi diye ağlamaya başladı. Babam çok sinirlendi, bana iftira atacak bu delirdi inanmayın dediklerine dedi. Kardeşim korkuluklara yapıştı, benim oğlanlarla bir olduk güç kopardık. Babam kardeşimi tutup kolundan döve döve sürükledi. Kardeşim babam arkama yatıyor, aletini kırıma batırıyor abi imdat deyince olayı anladık. Ben babamı zar zor kahveye götürdüm. Eşim de çocukla konuşmak için evde kaldı. Eşime, bu olaya maruz kalmasının ilkokula başlamazdan az önce olduğunu ve olayın bir kereyle kalmadığını söylemiş. Eşim arayıp beni eve çağırırdı. Bana da anlattılar. Olayların gerçeğini anlayınca adalete başvurmaya karar verdim. Dedi başkada bir diyeceğinin olmadığını beyan etti alınan ifadesini okuyarak doğruluğunu imzası ile tastik etti ve edildi.

Tanığın özgür iradesi ile verdiği bu tanık ifade tutanağı, tarafımızdan düzenlenerek, tanığa okutturulup doğruluğu anlaşıldıktan sonra taraflarca birlikte imza altına alındı.

İfadenin bitiş saati : 13.45

İfadeyi alan	İfadeyi yazan	Tanık
--------------	---------------	-------

KAYIP ARANIYOR

GÖRENLERİN YERİNİ BİLENLERİN

0216 - ██████████ numarayı

ARAMALARI RİCA EDİLİR.

adaletin bu mu dünya?

istanbul, temmuz 13 2002, 11.35

Ece Can Polatkan, yeğeni Kerem Varol'la yaptığı telefon konuşması üzerine, Kerem'den yan komşularını telefona çağırmasını ister. Telefona gelen Nergiz Hanım'a durumu epey üstü kapalı izah edip kendisinden bin bir özür dileyerek kendisi gelene kadar Kerem'e göz kulak olmasını rica eder. Telefonu kapatır kapatmaz eşi Armağan Polatkan'ı arar. Eşinin toplantıda olması, zaten az önceki telefon konuşmasıyla sınırları iyice gerilen Ece Can Hanım'ı neredeyse kopma noktasına getirmiştir. Her şey tatsız ve kontrolü dışında gelişmektedir. Bugün Ece Can Polatkan'ın hayatındaki ender berbat günlerden biridir. Eşinin sekreterine, hemen emniyetten bir tanıdık bulup kardeşi Hasibe Varol'un 12 Temmuz sabahı işe gitmek için evden çıktığından beri ortalarda görünmediğinin ilgililere duyurulması için gerekeni yapması talimatını verir. Kendisi ilk uçakla Diyarbakır'a gidecek ve olaya bizzat yerinde el koyacaktır. Bu bilgi de eşine iletilsindir.

istanbul, aynı gün, 11.50

Ece Can Polatkan, kendine ait işyerinin Bebek ofisinin garajından kırmızı Peugeot 306'sı ile son sürat fırlar. İstikamet Yeşilköy Havalimanı, amaç Türk Havayolları'nın D26 sefer sayılı 12.40 Diyarbakır uçuşuna yetişmektir. Aynı dakikalarda sekreteri Gülay da, Ece Can Hanım'ın gecikmesi durumunda uçağı bekletmek için gereken yerleri aramakla meşguldür.

istanbul, aynı gün, 11.55

Armağan Bey, eşinin telefonu konusunda bilgilendirilmektedir. Sekreteri Melissa Hanım, emniyetle gereken bağlantıyı kurmuş, kayıp şahıs konusunda haber beklemektedir. Armağan Bey, Maslak Harbi Giz Plaza'nın 23. katındaki çalışma ofisinin penceresinden sıkıntıyla manzarayı seyrederken, ilk uçakla doğrudan Diyarbakır'a mı gitmesi yoksa, MİSAD'çılarının, genel başkanlığı onuruna 17.30'da Çırağan'da verdikleri kokteyle mi katılması gerektiği kararını vermeye çalışmaktadır. Konforu, genişliği ve prestiji bir yana, ayda 20 bin dolar kiranın bu manzara için fazla olduğunu düşünür ve kokteylden erken kaçmaya karar verir.

istanbul, aynı gün, 12.05

Armağan Bey, eşi Ece Can Hayatım'ı araç telefonundan arayarak akşam uçağıyla Diyarbakır'a geleceğini ve emniyetteki arkadaşlara gerekli ricanın yapıldığını söyler. Ece Can Hayatım, çocuk sahibi olmama kararlarının, her ne kadar kendilerinin Kerem kadar salak bir çocuk doğurma ihtimalleri olmasa da, Kerem'in annesinin kayboluşunu haber vermek için bir gece beklemesiyle, ne kadar yerinde bir karar olduğunun bir kez daha farkına varmıştır. Eşi, bu basit insanlar için canını gereğinden fazla sıkımmasını söyler üç beş kez. Telefonu kapatırlarken Ece Can Hayatım arabasının sol ön tekeriyle orta büyüklükte –sanıyoruz tekir– bir kediyi ezer. Diyarbakır dönüşü şoföre arabasının tekerleklerini değiştirmesi konusunda bir talimat vermeyi unutmaması gerektiğini, çantasından hiç eksik etmediği küçük kayıt cihazına kaydeder. O sınırla gazı iyice körükler.

istanbul, aynı gün, 12.10

Ece Can Polatkan arabasını sinirle sürmeye devam etmektedir.

Hasankeyf, aynı gün, 12.10

Cuma gecesi ani bir esinle Hasankeyf'e gelmeye karar verdiğinden beri sevinçli bir telaş içinde olan Hasibe Hanım, bir porsiyon dürüm yiyip üzerine de buz gibi bir ayran içtikten sonra hesabı ödeyip oturduğu masadan kalkmış, terliklerini çantasına tıktırıp sıcaktan şişmiş tombul ayaklarını Fırat'ın serin suyunda şıpırdatarak sakın sakın Yol Geçen Hanı'na doğru ilerlemektedir. Bir yandan Yol Geçen Hanı tabelasına bakıp bir yandan terliklerini tekrar ayağına geçirirken, şu tabelanın altında bir fotoğraf çekirme imkânı olmadığı için biraz hüzünlendir gibi olmuş ve bu nahoş hissi hemen savuşturup hayatında ilk kez sadece kendi dilediğini yapıyor olmanın keyfini sürmeye kaldığı yerden devam etmiştir. Evet, hayatında hiçbir şey dilediği gibi gitmemiştir Hasibe Varol'un. Hayatına kısaca bir gözetmek bile bu saptamanın doğruluğunu gösterecektir.

Doğum; 3 şubat 1962, Gemlik. Handan-Cahit Can çiftinin ilk çocukları. 3 kilo 250 gram ağırlığında, esmer tenli bir bebek. Öyle esmer ve tüylü ki, aslında bir bebekten çok bir maymun yavrusu. Zeytinler Anaokulu'na yazılana kadar olaysız ve hani neredeyse güzel bir çocukluk geçirdiği söylenebilir. Anaokula başladığının üçüncü haftası, 1967 yazında, anne ve babası, kendisini her şeye karışan ve hiçbir şeyi beğenmeyen ama çok güzel şekerli böreklerle içli köfte yapan anneannesiyle bırakıp Kanada'ya gitmeye karar verirler. Aslında karar önceden verilmiş, her şey ayarlanmıştır da, bunu Hasibe yeni öğrenmektedir.

Bir kere ilk başta isimden kaybediyordu; Hasibe. Neydi o öyle? Hani utanmasa küfreder gibi, Hassi-Be! Küçük kız kardeşi öyle miydi ya... 68 Eylülünde Kanada'nın Québec kentinde doğmuştu ve allah bilir babası orada bir mimarlık bürosunda gece gündüz çalışırken annesinin yalnızlığına nasıl da ilaç gibi gelmişti. Daha beş yaşındayken Türkçe'nin yanı sıra azıcık İngilizce ve Fransızca'yı da, elbet ilerki yıllarda ilerletmek kaydıyla, konuşuyor ve gün geçtikçe tıpkı annesi gibi sarışın, ela gözlü, dünyalar tatlısı bir kız oluyordu. Hasibe Varol okumayı söktüğünde postaneden yaptığı milletlerarası cızırtılı bir telefon görüşmesinde anne babasından kocaman bir aferin almış (ya da telefon yankı yapmış), ama o da, biraz heyecandan biraz da anneannesinin çok yazıyor telaşından dışının kovuğuna bile gitmemiştii. Ondan sonra kartpostallar ve annesinin iki üç ayda bir yolladığı ve hepsi de sevimli, güzel, tatlı kız kardeşinden bahseden, a! bir de derslerini soran mektuplarıyla idare etmişti.

istanbul, aynı gün, 12.18

Ece Can Polatkan, E-5'te bir yerlerde lanet olası bir trafik kazası yüzünden duran trafikte sinirle beklemekte ve telefonda sekreterine ne yapıp edip kendisini o lanet olası uçağa bindirmesi gerektiğini bağırmaktadır.

Tekrar Hasibe Varol'un düşüncelerine dönersek; hatırladıkları genelde tatsız olaylar olsa da, Hasankeyf'in tepesinde atacağı fazladan bir adımın neden olacaklarını düşündükçe yüreği hafifliyordu. Doğrusu bu sıcakta Hasibe Varol'un ki gibi dev ve bücür bir cüsseyle Hasankeyf'e tırmanmak cesaret isterdi. Durdu ve yoldaki seyyar satıcıdan uzun, soluk mavi bir eşarp alıp başına bağladı. İnsanın parasını kendisi için harcaması bile ne güzeldi. Para harcamasa da olurdu hani, yanında sürekli bir şeyler için mızıklanan, babası gibi kendisini özellikle topluluk içinde rezil etmekten tuhaf bir zevk alan veledi Kerem olmadığı için bile mutlu olabilirdi. İnsan evladını sevmez mi? Sevmiyordu işte, ne öz evladını ne de başka bir kimseyi.

Kendisi güçbela Bursa Kız Lisesi'ne girebilmiş, üç sene açıkta kaldıktan sonra da Açık Öğretim Üniversitesi Ev Ekonomisi'ne kapağı atabilmişti. Kız kardeşiye, kesin dönüş yaptıklarında

yaygarayı koparmış ve liseyi Robert'te tamamlayıp ağlaya ağlaya Boğaziçi Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü bitirmiş, üzerine işletme masterı yapmış ve okulun gözde asistanlarından biri, aslında en gözde asistanı oluvermişti. Yaz tatillerinde Gemlik'e geldiklerinde burun kıvıran Ece Can, elbetteki üniversite hayatı boyunca memlekete adımını atmamış, bu arada Hasibeyse ölesiye yalvardığı ve anne babasının bütün tatilini rezil ettiği halde, Hasibe'ye, Kanada'yı atlas dışında görmek nasip olmamıştı.

Hasibe okulu bitirdikten birkaç sene sonra Ferhat'la tanışmış, aşkla olmasa da, yeterli bir heyecanla Bursa Setbaşı Evlendirme Dairesi'nde mütevazı bir törenle evlenmişti. Bir veterinerle evlenerek ailelerini rezil ettiği düşüncesiyle fenalaşan Ece Can'ı hastanede yalnız bırakmak istemeyen annesi, törene katılamamış, kendisi için aynı şeyi söyleyemese bile, Ferhat, her ikisinin de yokluğunu takmamıştı.

Sonrasında Ferhat'la Konya'ya yerleşmişler, ardından da hık demiş babasının burnundan düşmüş Kerem doğmuştu. Aynı asabiyet, aynı cibilliyetsizlik. Hele içince iyice çekilmez olurdu. Eskiden annesini arar dertleşirdi. Ender görüşmelerinden birinde, Ece Can, ablasına, annesini üzme konusunda hayatta hiçbir şeyde olmadığı kadar başarılı olduğunu söyleyince, bundan da vazgeçmek zorunda kalmıştı. Aslında galiba annesinden yıllar önce vazgeçmek zorunda kalmıştı da, bunu o gün farketmişti. Hep yaptığı gibi bu sefer de ses etmemişti.

istanbul, aynı gün, 12.35

Ece Can Polatkan çarpışan kamyon ve Şahin marka otomobile bela okuyarak yanlarından geçerken bariz bir şekilde hızlandı.

istanbul, aynı gün, 12.35, ümraniye'de bir ev

Bir anne, abisine bela okuyan kızını 'bela okuma döner dolaşır seni bulur' diyerek tokatladı.

Hasankeyf, aynı gün, 12.35

Hasibe Hanım epeyce bir merdiven ve yokuş tırmanmış ve yarıyolda soluklanmak için durmuştu. Buralar kimlerindi eskiden diye düşündü, nasıl yaşadılar. Bugün Hasibe Varol'un derin düşünceler günüydü. O insanların da böyle dertleri olup olmadığını bilmiyoruz ama, kardeşi Ece, Robert Kolej'den sonra New York bir şey üniversitesinde hukuk okuyup üstüne de ekonomi masterı çeken, Türkiye'ye gelince Marşı mağazalar zincirinin başına geçmekle kalmayıp MİSAD'a kabul edilen en genç üye olan Armağan Polatkan'la mutlu ve yerinde bir izdivaç yapmıştı. Çırağan'da gerçekleşen tören için Ferhat cimrilik edip bir sürü yaygara kopardığından Hasibe Konya'dan kalkıp tek başına İstanbul'a kadar gelmiş, ama otele yaklaşırken halk otobüsünde üzerine çöken güvensizlik yüzünden gerisingeri ağlayarak Konya'ya dönmüştü. Birkaç sene sonra Ferhat ölünce biraz rahat bir nefes almış, Diyarbakır'da bir arkadaşının teklifi üzerine arkadaşının anaokuluna müstahdem olarak girmeyi kabul etmişti. Ece Can'ın kendisiyle birlikte çalışma teklifini, şahsi sekreterliği teklifini reddettiği için Ece Can'dan bir ton laf işitmiş hatta yine Ece'nin söylediğine göre babasının kalpten gitmesine bile o neden olmuştu. Hasibe Varol, Polatkan ailesinin şerefini beş paralık etmeye devam ediyordu. Bla bla bla. Sonra Cuma günü okulda birden kararını vermiş, hayatta çekecek daha fazla bir şey kalmadığı ve hayatın ona attığı kazığın intikamını alma zamanı geldiği için buraya gelerek, Kerem'i de geride kardeşine tatsız ve sevimsiz bir miras olarak bırakmaya karar vermişti.

istanbul, aynı gün, 12.48

Ece Can Polatkan 120 kilometre hızla Yeşilköy Havalimanı'na doğru yaklaşırken evi arayıp yardımcısı Nevzat Hanım'dan kendisi ve eşi için küçük bir valiz hazırlamasını ve valizi şoförle Armağan'ın iş yerine göndermesini söylemeyi unuttuğunu fark etti. Araç telefonuna uzanırken, hemen yan şeritte, okul pikniğine gitmekte olan bir minibüs dolusu arsız veledi taşıyan 98 model beyaz bir Ford Transit'ten Sabri Gürbüz adlı 17 yaşında bir piknik yolcusunun, beğenip de dikkatini çekmek istediği Ece Can Hanım'ın arabasının ön camına attığı güzide bir su firmamızın kapağı açık ve ağzına kadar dolu bir buçuk litrelik su şişesinin ön camda patlamasıyla ödü patlayan Ece Can Polatkan, ne olduğunu anlamayarak frene basarken direksiyon hakimiyetini kaybetti. Bariyerlere çarpıp iki takla attıktan sonra, arkadan gelen ve ne olduğunu anlayamayan bir Broadway de ona çarpınca kompozisyon tamamlanmış oldu.

Hasankeyf, aynı gün, aynı dakika

Hasibe Hanım birkaç dakikadır Hasankeyf'in tepesinden Fırat'ı seyretmektedir. Keyfi hayatta hiç olmadığı kadar yerindedir üstelik. Bu damarı yakalamışken biraz geri geri yürür ve ardından cüssesi için yeterli denecek bir hızla koşarak Hasankeyf'ten aşağı uçar.

kendin pişir kendin ye^[1]

boşluk doldurmaca

Lütfen boşlukları size en uygun gelen seçenikle doldurun;

6 aydır evli olduğu karısını _____ boğarak öldürdü.

ben özgürüm, bana karışamazsın dediği için

baba evine dönüp boşanma davası açtığı için

cinsel ilişkiye giremedikleri için

annesine küfrettiği için

17 yaşındaki genç kız _____ 8. kattaki evlerinin balkonundan atladı.

üniversite sınavını kazanamadığı için

sigara içerken babasına yakalandığı için

ailesi okuldan aldığı ve bir işte çalışmasına da izin vermediği için

erkek arkadaşıyla tartıştığı için

_____ karısını vurdu.

Yeni yılı ateş ederek kutlamasını engellemek isteyen

İmam nikahlı eşiyle sürekli tartışan

Komşuya, çarşıya gitmek isteyen

Çalışmak isteyen

_____ kulağını kopardı.

Kendisine 'ibne' diyen bacanağının

Tuttuğu futbol takımıyla alay eden arkadaşının

Kırk kere söylediği halde el şakası yapan iş arkadaşının

4 milyon 625 bin lira için 10 milyon bozmayan taksi şoförünün

_____ kocasını yemeğine fare zehiri katarak öldürdü.

Yedinci çocuğu isteyen işsiz

'Annem ne derse o olur' diyen

Arkadan isteyen

Oğluna spor pabucu almak için temizlik yaparak biriktirdiği parayı elinden alan

_____ babasını bıçakladı.

Annesini sürekli döven

Nişanlısıyla gezmesine izin vermeyen

Sevgilisiyle öpüştüğünü gören

Kendisini sürekli taciz eden

_____ annesini doğradı.

Babasını aldatan

Çarşıdan geç dönen

Karısına bir türlü ısınamayan

Fazla gülüyor diye

okuduğunu anlama

Aşağıda verilen metni bir kez okuduktan sonra, soruları 30 kelimeyi geçmeyecek şekilde cevaplandırın.

“Öğrenciler tarafından suçüstü yakalanan ve daha sonra tutuklanarak cezaevine gönderilen İ.E. adlı öğretmen komploya kurban gittiğini söyledi. Sapık öğretmenin daha önce de aynı okulda okuyan öğrencilere aynı şekilde sarkıntılıkta bulunduğu ancak korkudan öğrencilerin bu durumu kimseye anlatmadıkları ortaya çıktı. Öğrencilerini harita odasına kilitleyip her taraflarını okşayan ve daha sonra da onlara sahip olmaya kalkan öğretmen kendini ‘Ben suçsuzum. Öğrencilerin tuzağına düştüm,’ diyerek savundu.“

Aklınıza ilk gelen komplo olabilecek bir olay ya da durumu anlatın.

İnsan nelerden korkar anlatın.

Sizin en çok korktuğunuz şey nedir anlatın.

Korktuğunuz bir şeyi kimseye anlatamamak nasıl bir duygudur anlatın.

Sizce olay sırasında harita odasında hangi harita açıldı, nedenleriyle birlikte anlatın.

Sahip olmak ne demektir anlatın.

Sahip olduğunuz şeyler içinde sizi rahatsız eden bir şey varsa, nedenleriyle birlikte anlatın.

kelime dağarcığını geliştirme

Aşağıda verilen metindeki boşlukları uygun kelimelerle doldurun.

Gaziantep’li Murat Ş. ile Çiçek P. _____ isteği üzerine _____ nikahı ile evlendirildi. Bir yıl evli kalan Çiçek _____ evlendiği kocasını _____ söyleyerek Ercan F. ile _____ Malatya’ya yerleşti. Karısı kaçan Murat Ş. bir _____ evlendi ve bu evlilikten biri _____ altı çocuğu oldu.

Eski eşinin kendisini terk etmesini içine _____ Murat Ş., geleneklerin ve toplumun _____ karısını öldürmeye karar verdi.

Eski eşini _____ Murat Ş. akrabalarından aldığı duyumlar üzerine Malatya’ya geldi. Burhaniye Mahallesi’nde oturan üç çocuk _____ Çiçek F, kocasını bir yıl önce _____. 14 yaşındaki oğlu Kerim ile pazara çıkan kadın, karşısında _____ kocasını gördü. Silahı ateş almayan Murat Ş., eski karısına yanında taşıdığı bıçakla _____ ve Çiçek F.’yi _____ yerinden bıçakladı. Annesi gözleri _____ bıçaklanan Kerim F. sinir krizi geçirdi.

Olayın hemen ertesinde polis tarafından yakalanan Murat Ş. “Öldürmek için _____ etmişim. Bu mahallede olduğunu _____ ettikten sonra nasılsa pazara gelir diye beklemeye başladım. Görünce tabancamı çektim. Ateş almayınca bıçağımı çıkardım. Oğlu _____ olmaya çalıştı ama ben bıçakladım. Namusumu _____. Kocasını ölmeseymiş onu da bıçakladım.”

1. sindiremeyen
2. eski
3. kurtardım
4. zorla
5. imam
6. tespit
7. engel
8. oniki
9. yemin
10. annesi
11. kaçıp
12. affedemeyen
13. başkasıyla
14. baskısıyla
15. sevmediğini
16. saldırdı

17. erkek
18. önünde
19. kaybetmişti
20. ailelerinin

Metindeki boşlukları yukarıda verilen kelimelerle doldurduysanız, metne bir başlık koyun ve bir A4 sayfasından az olmamak kaydıyla Murat Ş. 'yi savunan bir metin yazın.

aktiviteler

Aşağıda verilen durumları yakınlarınız ya da arkadaşlarınızla (gerekli sayıda) canlandırın. Canlandırma sonrasında “durumları” ve karakterlerin psikolojilerini tartışın. Tartışma ertesinde, aynı durumu bir de rolleri değiştirerek canlandırın. (Durumlardan ikincisi karakterle ilgili birtakım ipuçları taşıırken, ilk durum tamamıyla yalın olarak verilmiş ve sizin hayalgücünüze bırakılmıştır.)

1) Oğlunuzun, halasının cüzdanından 250 bin lira aldığını öğrenince çılgına dönüyorsunuz. Ona bunun hırsızlık olduğunu söyleyip çocuğu dövmeğe başlıyorsunuz. Hırsınızı alamayıp meyve bıçağını göğsüne saplıyorsunuz. Çocuk fenalaşınca hastaneye götürüyorsunuz. Çocuk hastaneye vardığınızda ölüyor, oysa siz oğlunuzu sadece terbiye etmek istemiştiniz.

2) Bir ilköğretim okulunda müdürsünüz. Aslında Müdire, çünkü kadınsınız. Öğrenciler derste, sizince boş saatiniz ve hava çok güzel, bahar gelmiş çünkü. Şöyle bir bahçeye uzanayım diye düşünürsünüz, hazır kimsecikler yokken. Odanızdan çıkıp derslikler boyunca koridorda ilerliyorsunuz merdivenlere doğru. Koridorun bitiminde tam sola, merdivenlere doğru dönecekken bir su sesi duyar gibi oluyorsunuz. Kızlar tuvaletinin musluklarından biri açık kalmış olacak. Bu zibidilerin paranın nasıl kazanıldığından haberleri yok. Bu israfa göz yumacak değilsiniz. Dalıyorsunuz kızlar tuvaletine ve tam üstüne bastınız; açık bir musluk buluyorsunuz. Hah-ha, ben malımı bilirim diyorsunuz, yüksek sesle. Musluğu kapatıyorsunuz. Tam tuvaletten çıkacakken kapısı açık tuvaletlerden birinde, taharet musluğunun az yanında, yerde, bir ped görüyorsunuz. Öğrencilerden biri, bir kız üstelik, sizin bu okulda kurmaya çalıştığınız düzeni bozmaya çalışıyor, ne cüret. Hemen biraz tuvalet kağıdı koparıp pedi tuvalet kağıdının ucuyla tutuyor, hızlı adımlarla odanıza dönüyor ve pedi, masanızın sol üstten ikinci çekmecesinde biriktirdiğiniz küçük, siyah naylon torbalardan birine koyuyorsunuz. Teneffüs ziline on dakika var, varsa var, boş duracak değilsiniz. Şöyle bir düşünüyor ve dahili mikrofonu açıyor; bütün kız öğrencilerin teneffüs zili çalar çalmaz ön bahçede toplanması gerektiğini bildiriyorsunuz. Mission completed, en azından bir kısmı. Ön bahçede yerinizi herkesten önce alıyorsunuz; bir hademeyle birlikte. Zil çalıyor, kızlar geliyor umursamaz tavırlarla, tabii birkaç da meraklı öğretmen. Görsünler öğrenci nasıl yetiştirilir. Hademeyi gönderip bütün kız öğrencilerin geldiğinden emin olmak istiyorsunuz. Biraz vakit alıyor bu haliyle. Nihayet hademe beşinci kattaki sınıflardan birinin penceresinden sesleniyor; tamamdır. Kızları süzüp torbanın içindekini ve onu nasıl ele geçirdiğinizi anlatıyorsunuz. Sıra toplanmanızın nedenine geliyor. Ama o da ne, her kimse, malına sahip çıkmıyor. Ne ayıp. Herkes ikinci bir şans hak eder, hayır mı, siz bilirsiniz. Bunu siz istediniz, bu memleketin güvenlik güçleri var, ben sizin o boklu donlarınızı indirip bakmayı bilirim, DNA denen teknoloji de çok gelişti, gerekirse tahlil bile ettiririm. Polis olay yerine elden geldiğince çabuk ulaşıyor. Müdire Hanım polisleri arkasına alıp bir kez daha soruyor, o ana kadar ağlamayan kızlar da ağlamaya başlıyorlar.

ifade gücünü geliştirme

Kendinizi kaybetmek istediğiniz durumları zayıftan güçlüye listeleyin. En az on durum yazmak mecburidir.

Örnek:

Sarkıntılık

Lan'lı be'li aptal'lı gerizekâ'lı konuşmalar

Karı kız muhabbeti

Dayak

Listenizi tamamladıktan sonra her maddenin yanına, o durumda kendinizi kaybedecek olsanız ne yaparsınız, bir ya da iki cümleyle kısaca yazın. Bu anlatımda hayal gücü kullanımı serbesttir.

Örnek:

Bi güzel ağzına vurur, en sıkı fordçularla bir otobüse bindirir ya da dilini kışına çekerdim.

Lan sensin, aptal da seni doğuran der kafa atardım.

Karısını kızını Taksim Meydanı'na çıkarır, memleketteki tüm magandaları toplar, canlı yayında maganda kardeşlerle o karıyla kızın muhabbetini yapar, ona da zorla dinletirdim.

Daha beter döverdim.

Şimdi de bunları yapmanız durumunda çevrenizden gelebilecek tepkileri bir ya da iki cümleyle kısaca yazın.

el becerisini ve yaratıcılığı geliştirme

Aşağıda verilen alıştırmayı kimseden yardım almadan yapmaya çalışın.

Size sırt çevirdiği halde hâlâ içinizi titretiyorsa (tam da şu anda sizin benim içimi titrettiğiniz gibi) ve onu, ona bir zarar veremeyecek kadar seviyorsanız, saflık dereceniz bu alıştırmamanın yapıış şeklini anlamamanızı biraz zorlaştırabilir. Her neyse. Onu bulun, bir şekilde tuzağa düşürüp ıssız bir yere götürün. Genel Cerrahi bilgisi olan bir dostunuz varsa, kendisinden yardım istemekten çekinmeyin. Böyle bir yardım alabileceğiniz bir dostunuz yoksa dert değil, bazıları çekirdekten yetişmek için doğmuştur ve *'Pratik dediğin, günün birinde ustalaşacağın yanlış umuduyla her şeyi yüzüne gözüne bulaştırma bulaştırma yapmak değil de nedir?'* Laf biraz dolandı, o yüzden bir özet geçelim isterseniz: O aşağılık size sırt çevirme cüretini gösterdiyse, onu güvenli ve sıcak yuvasından çıkartıp kendi karanlık, medeniyetten hayli uzakta ve vahşi deliğinizde hapsedin. Zarif tıbbi aletler kullanabileceğiniz gibi, o sefil için fazla masraf etmeyi aklınızdan bile geçirmeyerek, bir ekmek bıçağı, bir yorgan iğnesi ve en az beş metre urgan edinmek de kâfi gelecektir. Yapacağımız şey çok basit. Bıçağı elinize alın, fazla sıkı tutmanıza gerek yok, sırt bölgesinden başlayarak ve bıçağı tutan elinizi bilekten hareket ettirerek derisini yüzmeye başlayın. Bu esnada onun çığlıklarını dinlemek yerine Wagner dinlemek daha içaçıcı ve yüreklenirici olacaktır. Sinirlerinizin ayaktalık durumuna göre sadece sırt derisiyle yetinebilirsiniz ama, gerçek bir sanat eseri yaratmak için bütün vücut derisini yüzmeniz daha yerinde bir karar olacaktır. Yüzme işlemi tamamlandığında deriyi ters yüzünden tekrar yerine dikin, deriyi bir bütün halinde dikip vücuda geçirebileceğiniz gibi (kaba bir işçilik olacaktır ama pratik kolaylığı nedeniyle tercih edilebilir) kaslara tutturarak da dikebilirsiniz. Daha sonra onu o cinsin sık sık takıldığı bir mekana asmak suretiyle gelecekte başka şahıslarla yaşanması muhtemel sırt çevirme olaylarının da baştan ve toptan önüne geçebilirsiniz. Hadi bakayım, göreyim sizi.

[\[1\]](mailto:asli@aslitohumcu.com) Cevaplar için asli@aslitohumcu.com